

“YENİ” ANAYASANIN ŞİFRELERİ

Yapay Gündeme Yapay Başlık: Yeni Anayasa

Prof. Dr. Meltem CANİKOĞLU

**Türk millî egemenliği sona ererken: Onlar millet,
biz değiliz**

Prof. Dr. İskender ÖKSÜZ

Milli Egemenliğimiz ve “Yeni” Anayasa

Sadi SOMUNCUOĞLU

Milli Düşünce Merkezi Başkanı

Kasım 2011, Ankara

GMK Bulvarı Özveren Sokak Nu:2/2
Demirtepe Durağı Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 231 31 94 – 95 Belgeç: 0 (312) 231 31 22
www.millidusunce.org
e-posta: bilgi@millidusunce.org

Yayın Numarası: 3

Baskı
Matsa Basımevi: 0 (312) 395 20 54
BA: 2.000 BT: Kasım 2011

SUNUM

Yıllardır anayasayı tartışıyoruz. Buna asırlardır da diyebiliriz. Tartışma 1808 Sened-i İttifak’la başlamış. Çözüm bekleyen meselelerimiz dağlar gibi yığılırken, bunlara çözüm arayıp bulmak yerine, çareyi devleti ve milleti biçimlendirmede aramışız. Bunun için de tılsımlı misyonlar yüklediğimiz büyü bir anayasa sevdasının peşine düşmüştük.

Ah bu anayasa bir gelse, dost düşman neler yapacağımızı görecekti, dünyanın en büyük gücü olacağız cinsinden nutuklarla ömür tüketilmiş. Adeta bir şiir yazmadığımız, ağıt yakmadığımız kalmış.

Acıdır ki hala ders alıp akıllanamadık. Asıl engel biziz deme basiretini ve faziletini gösteremedik. Son yıllardaki tartışmalar da böyle. 1982 Anayasasının maddeleri son 30 yılda tam 136 defa değiştirildi, doymadık. Sanki tarih tekerrür ediyor. Üstelik bu defa "*anayasanın ruhu*" dedikleri Türk Milletinin ve Devletin kimliği hedef alınıyor. Kısaca Türkün egemenliğine tasallut var.

Bu konuda 4 ayrı görüş tartışılıyor:

- 1) Anayasaya “Kürt” kimliği girmeli.
- 2) Anayasadan Türk kimliği çıkmalı ve bütün etnik gruplar aynı konumda olmalı.
- 3) Türk kimliğine dokunulmamalı, yargı bağımsızlığı gibi konularda düzenlemeler yapılmalı.
- 4) Bu Anayasaya dokunulmamalı.

Bir de kavram uyumsuzluğu var. Bu da: Demokrasi, özgürlük, eşitlik gibi, bireyle ilgili kavramların; milletin parçaları olan etnik/ırk, dil, din, mezhep gibi gruplara aitmiş gibi gösterilmesidir. Millet egemenliğinin bölüşülmesi için baş vurulan bu saptırma, uzlaşmayı daha işin başında imkânsız hale getiriyor.

Yine devlet-birey ilişkisinin doğru kurulması, bir diğer önemli meseledir. Toplum hayatında birey kendi hak, görev ve sorumluluklarının sınırlarını belirleyemez. Kişilerin millet bütünlüğü içinde birbiriyle, toplumla ve devletle ilişkilerinin kurallarını belirleyecek, denetleyecek ve müeyyide koyacak üstün bir otoriteye ihtiyaç vardır. **O da devlettir.**

Millet egemenliğinin maddi ve manevi teşkilatı olan devletin temelleri ise, millete göre şekillenir. Milletin bir parçası olan etnisitelerin ortaklığına dayanan bir devlet kurulamaz, zorla kurulmuşsa da yaşatılamaz.

Irak bunun son örneğidir.

Nihayet, eğer bir egemenlik **“adalet mülkün temelidir”** esası üzerine bina edilmemişse, demokrasi, özgürlük, insan hakları gibi değerlerin hiçbir anlamı kalmaz, sadece bir istismar aracı olur.

İnsan fıtratının ruhu olan adaleti ve güvenliği esas almayan devlet yapısı da, aciz kalmaya mahkûmdur.

Sadi SOMUNCUOĞLU
Milli Düşünce Merkezi Başkanı

Yapay Gündeme Yapay Başlık: Yeni Anayasa

Prof. Dr. Meltem CANİKOĞLU¹

ÖZET

Bir anayasanın meşru bir anayasal yönetimin rehberi sayılabilmesi için taşıması gereken özellikler vardır. Türkiye için istenen anayasal çatının duvarları 2007 yılından beri adım adım örülüyor. Şu ana kadar yapılabilenler ve istenip de henüz yapılamayanlara baktığımızda yeni anayasa hamlemizin ardına saklı niyetleri okumak çok da zor olmamaktadır.

Mevcut hukuku yok sayarak ülkenin emniyet ve yargıdaki kadroları eliyle yaratılan hukuki güvensizlik ortamı, suç ve suçluyu algılayış ve takipte yaratılan çifte standart, kişi güvenliği ilkesine aykırı uygulamalardaki cesaret ve keyfilik demokratik bir hukuk devletinde yaşadığımız konusunda haklı şüpheler doğurmaktadır. Yaşanan tüm bu olumsuzluklara paralel olarak, bu ülkede yüzde on gibi bir seçim barajının her şeye rağmen muhafazası için direnen ve bunu bir demokrasi sorunu olarak görmediğini ilân eden siyasi gücün yeni bir anayasa yapma heyecanını paylaşmak mümkün değildir.

¹ İzmir Ekonomi Üniversitesi, Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi ve 21.yy Türkiye Enstitüsü Anayasal Düzen, Hukuk, Adalet Araştırmaları Merkezi Bilimsel Danışmanı

Bugün biz Türkiye’de adı “Kürt sorunu” olarak konulan sorunun çözümü için yeni devleti, yeni anayasayı, yeni anayasa ile inşa edeceğimiz yeni hukuk düzenini, bu hukuk düzeni içinde sorunu çözmesini beklediğimiz haklar ve özgürlükler reformunu konuşuyoruz. Yani bir yurttaşlar toplumunun değil, bir yurttaşlar kesiminin dayattığı gündem üzerindemiz. Eğer bir anayasa için toplumsal uzlaşma aranacaksa, bu toplumsal uzlaşmanın dinamiği terör ve şiddet olamaz. Toplum korkutulmuştur, geleceği konusunda endişe taşımaktadır. İkra ve gabin hukukta iradeyi sakatlayan etkenlerdir. Türk toplumunun iradesinin sakatlandığı ve bu ortamda yapılacak bir anayasanın hiçbir şekilde toplumsal onay görmeyeceği, bu anayasa ile getirilen yeni düzenin de Türkiye’nin demokrasi sorununu çözemeyeceği apaçık bir gerçekliktir.

GİRİŞ

Türkiye, siyasi iktidarın tazyik ve tahrik ettiği sorunlar gölgesinde, bu sorunların çözümü için tek çare olarak gösterilen yeni bir anayasayı konuşuyor. Daha doğru bir ifadeyle üretilen yapay bir gündem üzerinde enerji tüketiyoruz.

İşlevi devletin temel yapısını belirlemek, hak ve özgürlükleri güvence altına almak olan anayasalar, savaş ve darbe gibi olağanüstü dönemler dışında yenisiyle değiştirilmek üzere hedefe oturtuluyorsa aklımıza şu soru geliyor: Daha güvenceli bir hukuk sistemi oluşturabilmek ve demokratik parlamenter rejimi tahkim etmek için mi yeni bir anayasa istiyoruz, yoksa farklı bir zihniyetin kuşatacağı yeni bir rejimin hukukunu ve bu hukuka göre örgütlenecek yeni bir devlet ve toplum modelini yaratmak için mi yeni anayasayı konuşuyoruz? Daha çok demokrasi, daha çok özgürlük, daha iyi yönetilen bir siyasal sistem, daha fazla refah, iyi işleyen bir ekonomi ve bunların kurumsal güvenceleri, toplumlar için meşru ve makul taleplerdir. Ama bunlar, mükemmel bir anayasa ile karşılanabilecek talepler veya ulaşılabilecek hedefler değildir. Bunlar ancak siyasal toplumun hedefi olabilir ve anayasalar da bu hedefin niyet belgesi olabilirler. Bunun için de öncelikle anayasacılık ilke ve hedeflerine uygun bir güçler ve kurumlar dengesinin bir anayasa ile nasıl kurulabileceğini konuşmalıyız.

Türkiye için ne isteniyor? Anayasaya ve yasalara rağmen hapis tutulan üç milletvekili ile Anayasa ve yasalara rağmen milletvekili yapılmak istenen bir kişi üzerinden yaratılıp palazlandırılan bir sorunu çözmek bahanesiyle, önce mevcut anayasal yapı sökülecek sonra yeni devlet ve toplum yapısına hukuksal çerçeve oluşturacak yeni bir anayasa bu ülkeye giydirilecektir. Eşzamanlı olarak başkanlık hükümetinin, sözde Kürt sorununun çözümü için hazırlanan yeni raporun konuşuluyor olması tesadüf değildir. Dünyada başka hiçbir örneğini göremeyeceğimiz şekilde bu ülkede, yargılanıp mahkûm olmuş ve cezası infaz edilmekte olan bir terör örgütü liderinin mesajları üzerinden siyasi gündem oluşturulmaktadır. Yeni anayasa bu gündemin ilk ve en temel konusudur. İktidar çevreleri, mevcut hukukun yetersizliği, sistemi tıkayan krizlerin aşılabilmesi için Anayasa'daki bazı maddelerin ayıklanması gereğini, Anayasanın değişmez hükümleri üzerinden yaratılan çekişme ve anlaşmazlıkların acilen yeni bir anayasa yapmayı zorunlu kıldığını iddia ediyorlar. Bu iddialarını meşrulaştırmak için de toplumu gerecek her türlü malzemeyi ustaca kullanıyor ve kullandırıyorlar.

YENİ ANAYASA TARTIŞMALARINDA ÖN PLANA ÇIKARTILAN KONULARA DAİR AÇIKLAMALAR

Son yıllarda anayasa konusunda yapılan tüm tartışmalar ve hazırlanan tüm taslakların dayandığı ana fikir de şu düşünce unsurlarından oluşuyor:

A. Türkiye, anayasası yolu ile demokratikleştirilmelidir.

B. Türkiye’de anayasanın ruhu demokratikleşmelidir.

C. Türkiye’de sistem tikanıklıklarının önünü açmak için anayasa hükümlerini yorum yoluyla değiştiren ve siyasi iktidarın elini bağlayan anayasal kurumların görev ve yetki haritası, yapılacak bir anayasa ile yeniden düzenlenmelidir.

Sonuncusu ve bize göre mevcut anayasal rejimi esaslı biçimde sarsan değişiklik Mayıs 2010’da gerçekleştirildi. Bu noktadan sonra verili anayasal çerçevede, anayasanın ruhunu nasıl demokratikleştireceğimiz ve Türkiye’yi anayasa yoluyla nasıl demokratikleştireceğimiz çetrefil hatta çözümü imkânsız bir sorundur. Zaten sorun da Türkiye’yi demokratikleştirmek değil, yeni devlet modeline uygun bir anayasa kılıfı hazırlayarak, iktidarın politikalarına anayasal koridorlar açmaktır.

Aslında Türkiye, 1982 Anayasası’nın yürürlüğe girdiği tarihten bu yana hiç bu kadar anayasanın tümüyle değiştirilmesi gerektiği noktasında bir ihtiyaç içinde olmamıştı. Yapılan değişikliklerle Anayasa’nın aldığı

biçim o kadar iç karartıcıdır ki, demokratik bir toplumun ihtiyacı olan, ruhuna da demokrasi katacağımız bir anayasa, üzerine yeni yamalar ekleyeceğimiz 1982 Anayasası değildir artık. Bu anayasa içinde yapacağımız her yeni değişiklik iç tutarsızlığı daha da artıracaktır. Kaldı ki, yapılmak istenen anayasa ile hedeflenen, iç tutarsızlık sorununu çözmek de değildir. Anayasa çıkırtkanları yeni rejim ve yeni devlet modeline kalıp arıyorlar.

Anayasacılık teknikleri içinde üretilmesi düşünülen bu kalıbın meşru bir anayasal yönetimin rehberi sayılabilmesi için taşıması gereken özellikler vardır. Türkiye için istenen anayasal çatının duvarları 2007 yılından beri adım adım örülüyor. Şu ana kadar yapılabilenler ve istenip de henüz yapılamayanlara baktığımızda yeni anayasa hamlesinin ardına saklı niyetleri okumak çok da zor olmamaktadır. Devlet adına yetki kullanacak olan kişi ve kurumlar için anayasalarla çizilen sınırlara bakalım. Siyasal koşulların ve dengelerin anayasal yetkileri kullanan güçlere ne gibi roller yüklediğine bakalım. Anayasaya hangi hükümlerin konulup hangilerinin çıkartılmak istendiğine dikkat yönelterek kurumsal dengelerde yaratılmak istenen değişikliklerle neyin amaçlandığının ipuçlarını tutmaya çalışalım. Ülkesi ve halkı için daha fazla demokrasi isteyen bir siyasi iktidarın varlığını kanıtlayan herhangi bir delil göremiyoruz. Bir anayasa siyasi iktidarın elini güçlendirmek için değil, siyasi iktidarı sınırlandırmak amacıyla yapılmışsa anayasal bir devletin kurucu belgesi niteliğini kazanır. Bu sınırlamanın ise çeşitli yol ve yöntemleri vardır. En

işlevsel olanları; yargının, muhalefetin ve kamuoyunun aydınlanmasını sağlayacak her türlü iletişim kanalının görevlerini gerektiği gibi yapmalarına fırsat verir nitelikte hükümleri anayasaya koymak, bir başka deyişle iktidarı sınırlayan güçlerin önünü açarak hak ve özgürlükleri güvence altında tutmaktır.

Mevcut hukuku yok sayarak ülkenin emniyet ve yargıdaki kadroları eliyle yaratılan hukuki güvensizlik ortamı, suç ve suçluyu algılayış ve takipte yaratılan çifte standart, kişi güvenliği ilkesine aykırı uygulamalardaki cesaret ve keyfilik demokratik bir hukuk devletinde yaşadığımız konusunda haklı şüpheler doğurmaktadır. Yaşanan tüm bu olumsuzluklara paralel olarak, bu ülkede yüzde on gibi bir seçim barajının her şeye rağmen muhafazası için direnen ve bunu bir demokrasi sorunu olarak görmediğini ilân eden siyasi gücün, yeni bir anayasa yapma heyecanını paylaşmak mümkün değildir. Bugün Türkiye demokrasisini tehdit eden krizin en önemli nedenlerinden biri siyasi temsil kanalını tıkayan Seçim Kanunundaki bu tek maddenin değiştirilmemiş olmasıdır. Bu madde değişmediği, seçim barajı makul bir seviyeye inmediği sürece kaç kere anayasa yaparsak yapalım, anayasaya hangi maddeleri koyarsak koyalım Türkiye kaynamaya devam edecektir.

Yaşanan sorunların kaynağına inmeden, gerçek nedenler üzerinde doğru tespitlere ulaşmadan, yapılacak yeni bir anayasada hak ve özgürlükleri en geniş şekilde tanımlayarak Türkiye’yi düze çıkarmak

düşüncesi, anayasa yolu ile Türkiye'ye şekil verme niyet ve planının Tanzimat'tan bu yana korunduğunu gösteriyor. Devleti aşındırarak toplumsal yapının pekiştirildiği hiç bir model önümüzde olmamasına rağmen Türkiye yanlış yolda ilerlemeye devam ediyor. Oysa bir anayasanın hak ve özgürlükleri güvence altına almak kadar önemli ve öncelikli diğer işlevi bir yönetim çerçevesi oluşturmaktır. Anayasa, içinde demokratik süreçlerin işleyeceği bir devletin organizasyon şemasıdır aynı zamanda.

O zaman sorun en gelişmiş, en kapsamlı hak ve özgürlük kataloğunu anayasaya yerleştirmekten daha fazla bir sorundur.

Özgürlük siyasi bir sorundur ve bir demokraside özgürlük talep etmek, ortak yaşam alanımızın tüm bireyler açısından eşit paylaşılacak özgürlükler düzeni olarak dizaynında hukuku göreve çağırmak demektir.

Çok bilinen ve söylenen "anayasa devlet odaklı değil, birey ve insan odaklı bir felsefeyle kaleme alınmalıdır" sözünün hiçbir anlamı yoktur. Hukukla tahkim edilmiş bir devlet çatısı altında kurulacak ve tüm bireyler arasında eşit ve adil paylaşılacak bir özgürlükler düzeninin manifestosu olan anayasanın odağında devlet olamayacağı gibi birey de olamaz. Anayasanın odağında birey veya devlet değil, evrensel değerlerle zenginleştirilmiş birkaç yüzyıllık anayasacılık geleneği ve bu geleneğin parçası olan "bir anayasa niçin yapılır?" sorusuna aranan cevaplar olmalıdır. Birey özgür olmak ister ama aynı birey, özgürlüklerini tehdit

veya ihlâl eden tehlikelere karşı etkin ve duyarlı bir siyasi otoritenin sağlayacağı güvenliği de talep eder. Otorite kabul etmeyen özgürlük, keyfi özgürlüktür. Her bireyin veya toplumsal kesimin özgürlüğünü en aşırı uçlarda talep edebildiği ve bunun demokrasi adına teşvik edildiği yerde demokratik siyasetin oyun kuralları bozulmuş, bir anayasaya da ihtiyaç kalmamıştır.

Felsefi bir özgürlük problemini değil, somut bir şeyi konuşuyoruz. Demokratik hukuk devletinin anayasasına hangi hak ve özgürlükleri koyacağımızı, bunların sınırlarını nasıl belirleyeceğimizi. Hak ve özgürlükler konusunda yapılan tartışmalar ağırlıklı olarak ülkemizde özgürlüğün felsefi kavranışı üzerinden geliyor. Yanlış bir yol üzerinde yürüyoruz. Özgürlüğü bir yaşam ve değerler alanı olarak görsek dahi (ki öyledir), yasalarla tanımlanan ve yasalarla korunan özgürlükler, demokratik bir hukuk düzeninin işlevselliği içinde anlam kazanır. Bu düzen ancak, eşitlik ve adalet değerleri çerçevesinde tüm bireylerin insan ve yurttaş olmaktan doğan haklı ve kabul edilebilir taleplerinin karşılık bulmasıyla kurulabilir. Bu da özgürlük sorununun, sadece siyasi iktidarın müdahalesi, tehlikesi değil, bireylerin ve toplumsal grupların birbirlerinin hak ve özgürlük alanlarına müdahalesi tehdit ve tehlikesi gerçeği de göz önünde bulundurularak düşünülmesi gerektiğini ortaya koyuyor.

Modern anayasaların haklar ve özgürlükler konusundaki düzenlemeleri, hak ve özgürlüğün bireyin

tasarrufundaki mutlak bir yetki olmadığını bize gösterir. Özgürlüklerin tanımlanmış ve koruma altına alınmış birer hak olarak anayasalarda yerini aldığı demokratik bir toplumda, hakların kötüye kullanılma ihtimali her zaman vardır. Yasal bir düzenleme olmasa dahi özgürlüğün doğasında sınır vardır ve bir özgürlük doğal sınırları içinde yaşanır. Her özgürlük niteliği gereği kendisi için farklı bir koruma alanı gerektirir.

Ülkemizde yeni anayasa çığırkanları özgürlük talebini ön plana çıkartıyor ve bu talebi liberal bir kurgu içinde sunuyorlar.

“Bu düşünce içinde özgürlüklerin verilmesi nihai bir amaçtır, özgürlükler bir kez tanınırsa toplumdaki birçok sorun kendiliğinden çözülecektir. Rasyonel ve kendini geliştirme yolunda önündeki engellerden kurtarılmış birey, kendisi için en doğru olanı bulacak, bireysel olarak ulaşılan doğrular ise toplumsal doğruyu ve faydayı kendiliğinden gerçekleştirecektir. Bu bağlamda, örneğin, etnik grupların kültürel hak ve etnik aidiyete dayalı taleplerini birer özgürlük hakkı olduğundan bu bahisle tanımak, bu grupları silaha başvurarak ulaşmak istedikleri siyasi hedeflerden vazgeçirecektir. Ölçütlerini ve standardını Batı dünyasının belirlediği özgürlüklere sahip olmak, ileri demokrasi için gerekli ve yeterlidir.”

Böyle bir özgürlük algısı ve savunusunun gözden kaçırdığı ya da hesaba katmadığı bazı önemli hususlar vardır. Örneğin, özgürlüklere sahip olmakla özgürlükleri kullanabilir olmak arasındaki ilişki

kurulmamakta, özgürlüğün ancak bu iki boyutuyla var olabileceği hiç dikkate alınmamaktadır. Grup haklarına ilişkin özgürlüklerin kullanılmasında, **toplumun tümünün ve siyasi yapının söz hakkı hiç hesaba katılmamaktadır.** Liberal yaklaşım, özgürlüğün var olabilmesi için gerekli -sahip olma ve tasarruf etmekten ibaret- iki boyutu dikkate almadığı gibi, özgürlüğü, talep amacı ve kullanımı ile ortaya çıkacak sonuçlardan da bağımsız düşünmektedirler. Oysa özgürlük taleplerinin arkasında yatan amaçlardan, bu özgürlüklerin kullanılması vasıtasıyla gerçekleştirilmek istenen çıkar veya ulaşmak istenen amaçlardan bağımsız, soyut bir özgürlük talep ve savunusu olamaz. Talep ettiğimiz ve kazandığımız özgürlüklerle ne yapmak istediğimiz ve nasıl bir yaşam kurmayı amaçladığımız bu taleplerin değerlendirilmesinde mutlaka dikkate alınmalıdır.

Bugün biz Türkiye’de adı “Kürt sorunu” olarak konulan sorunun çözümü için yeni devleti, yeni anayasayı, yeni anayasa ile inşa edeceğimiz yeni hukuk düzenini, bu hukuk düzeni içinde sorunu çözmesini beklediğimiz haklar ve özgürlükler reformunu konuşuyoruz. **Yani bir yurttaşlar toplumunun değil, bir yurttaşlar kesiminin dayattığı gündem üzerindeyiz. Bu yurttaşlar kesimi, cumhuriyetin eşit yurttaşları olarak kendilerine anayasa ve yasalarla tanınmış olan hak ve özgürlükleri yetersiz buluyor ve liberal şemsiye altında cumhuriyetten ayrıcalık talep ediyorlar.** Bu taleplerin anayasal olarak karşılanabilmesi için gerekli olan toplumsal mutabakatın demokrasi ayağını da siyasi iktidara

dayandırıyorlar. Eğer bir anayasa için toplumsal uzlaşma aranacaksa, bu toplumsal uzlaşmanın dinamiği terör ve şiddet olamaz. Toplum korkutulmuştur, geleceği konusunda endişe taşımaktadır. İkrah ve gabin hukukta iradeyi sakatlayan etkenlerdir. Türk toplumunun iradesinin sakatlandığı ve bu ortamda yapılacak bir anayasanın hiçbir şekilde toplumsal onay görmeyeceği, bu anayasa ile getirilen yeni düzenin de Türkiye'nin demokrasi sorununu çözemeyeceği apaçık bir gerçekliktir.

Diğer yandan, anayasaların varlık sebebinden, anayasacılığın tarihsel gelişiminden bağımsız olarak, anayasanın hangi hak ve özgürlükleri içermesi gerektiği konusunda yapılacak bir öneri temelsiz kalmaya mahkûmdur. Ancak, iktidarın kullanımının devlet organları arasında bölüştürüldüğü, kurulu düzenin hukukla tanımlandığı ve kontrol altında tutulduğu, uyuşmazlıkların hukuk aracılığı ile çözüme kavuşturulduğu bir normatif yapıda özgür ve hak sahibi bir birey olmak anlam kazanır. Bu bağlamda anayasanın temel amacı, işleyen bir hukuk devletini tüm kurum ve kurallarıyla var etmek olmalıdır².

Türkiye Cumhuriyeti Devleti bir hukuk devletidir. Aksini ileri sürmek kendimizi inkâr etmektir. Yapılan son değişikliklerle içyapısı bozulmuş olan 1982 Anayasası yerine yenisi yapılabilir. İlk sorun, yeni

² Tanım ve anayasanın hukuk devleti ile ilişkisi için bkz. M.H.REDİSH; The Constitution as Political Structure, New York-Oxford University, 1995, pp.3-21.

anayasa ihtiyacımızın nedenleri konusunda uzlaşabilmektir. Terör desteğinde beslenip büyütölmüş Kürtçölük hareketini Kürt sorunu olarak ambalajlayıp yeni anayasa vasıtasıyla çözüme kavuşturmamak gibi bir amacı bu topluma hiçbir güç benimsetemez. Ama demokratik rejime işlevsellik kazandıracak, toplumsal hafızayı 12 Eylül Askeri Darbesi’nin yol açtığı travmadan kurtaracak yeni bir anayasa istenebilir, düşünölebilir ve zaman içinde yaratılacak bir uzlaşma ile yapılabilir de. Biz yeni bir anayasa ile hukuk devleti kurmayacağız, var olan hukuk devletindeki işleyiş aksaklıklarını gidereceğiz, yapıyı tahkim edeceğiz. Anayasalar hukuki metinlerdir, ancak normatif çerçeve kazandırdıkları alanın siyaset olması nedeniyle hem hukukun hem de siyasetin ortak tartışma ve çekişme konusudurlar. Şimdi siyasetin aktörleri yeni anayasa istiyorlar ve anayasa hukukçularından görüş ve destek alıyorlar. Anayasa hukukçularının anayasacılık ve anayasal devlet geleneğinin sözcöleri olmak yanında, bu geleneğe sadakat borçları da olmalıdır. Dolayısıyla anayasanın hukuk devletinin garantörü olmasını istemeleri ve bunu sağlamanın çabası içinde olmaları doğaldır ve onlardan zaten bu beklenir. Fakat siyasetin aktörlerinin kendi alanlarındaki tartışmaları hukukun üstünlüğü ve bunu deyimleyen hukuk devleti üzerinden yapması ve anayasaların hukuk devletini kurma ve koruma misyonu üzerinden haklılık argümanları geliştirmeleri hukuk kavramının iç tutarlılığını ve güvenilirliğini zedelemektedir. Her şeyden önce egemen olması istenen hukukun hangi hukuk olduğı yolunda bir anlaşma sağlanması gerekir. Tüm eylem ve işlemlerin kendisine uygun olması

gereğine işaret edilen hukuk, yürürlükteki pozitif hukuk normları ile yasama usulleri ise, bu halde hukukun üstünlüğü başka bir statükonun meşrulaştırılmasından başka bir anlam taşımaz. Yasa koyucunun kendi yaptığı anayasaya kendi koyduğu usullerle ürettiği ve yine kendi yaptığı anayasayla mutlak üstünlük kazandırdığı hukuk, egemen olmasını istediğimiz hukuk değildir, bu hukuka göre örgütlenen, bu hukukla bağlı olan devlet de hukuk devleti değildir, sadece bir yasa devletidir. Ama eğer hukukun üstünlüğü ile kastedilen evrensel değeri haiz bir üst hukuk ise bu hukuku kimin yapacağı, siyasal iktidarı aşan bir güç ve yetkinin varlığına bağlı bir sorundur. Parlamento çoğunluğunu elde etmiş bir siyasi iktidarın kendi istek ve amaçları doğrultusunda anayasa yapma yetkisi olamaz, olmamalıdır. Böyle bir anayasa hukuk devletinin statüsü olmaz, ancak halk çoğunluğu adına egemenliğin sahibi olduğunu iddia eden bir siyasi ekibin, kendi tercihleri doğrultusunda yapmak istediği şeylerin zeminine döşenen kalıp veya üzerine giydirilen kılıf olabilir. Modern anayasacılık anlayışı, siyasal düzenin halktan kaynaklandığına ilişkin bir ön varsayım üzerine bina edilmiştir. Bu anlayış, ülkemizde yeni anayasa tartışmaları etrafında giderek büyüyen söylemin odaklandığı bir algıyı içerir: Halka dayanan bir sistemin halka rağmen işlemeyeceği yönündeki iyi niyetli ve doğrusal mantığa dayalı bu eksik ve hatalı algı, halk kavramının bulanık yorumları üzerinden geliştirilen tezlerle, anayasal sistemleri korumasız ve güvencesiz bırakmak tehlikesini de beraberinde getirmiştir.

SONUÇ

Bir anayasa, özgür bir demokratik düzenin hukuk çemberini oluşturabildiği ölçüde meşrudur. Böyle bir düzen ise ancak toplum içindeki tüm bireylerin birbirlerinin eşit hak ve yükümlülüklerine saygı göstermesi ve siyasal erkin de bu hak ve özgürlükler siperine uygun bir mesafede tutulması kaydıyla kurulabilir. Anayasa, içerdiği hak ve özgürlük güvenceleri ve devlet erkinin kullanımına ilişkin getirdiği düzenlemelerle, siyasi iktidarın olası keyfi müdahalelerine karşı örebildiği koruma duvarları ile demokratik toplum düzeninin inşasının aracıdır.

En son anayasa değişikliği ile kat ettiğimiz mesafeyi anayasacılık adına hukuk devletine yaklaşmak mı, hukuk devletinden uzaklaşmak mı olarak görüyoruz, önce bunu konuşmalıyız. Eğer hukuk devletinden uzaklaşmışsak, eğer hak ve özgürlüklerin en temel güvencesi olan yargı ile ilgili her konuda (bağımsız yargı, doğal yargıç, tarafsız yargı vb.) her geçen gün endişelerimizi haklı kılacak somut örnekleri görüyor ve yaşıyorsak, basın özgürlüğü, haberleşme özgürlüğü gibi en temel hak ve özgürlük alanlarında bu özgürlüklerin sahip olduğu anayasal korunaklara rağmen her gün yeni şeylere tanık oluyorsak, bunların yerleştikleri anayasa maddelerini biraz daha güzelleştirerek elde edebileceğimiz hiçbir şey yoktur. Diğer yönden yaşadığımız bu kadar derin ve kapsamlı insan hakları sorunları varken, insan haklarının söylem ve kapsam alanını daraltıp, yurttaşlık, kimlik, kültürel hak, anadil vb. konular üzerinde sürdürülen

tartışmalar, demokratik hukuk devletini tahkim etmekten başka bir amaca, örneğin grup hakları ekseninde toplumu ve ona uygun siyasi modeli yeniden tanımlamaya yönelmiş tartışmalardır. Demokrasi arayışı içinde değiliz, yeni bir toplum modelini mümkünse demokratik araç ve yöntemlerle inşa etme arayışındayız. Sorunu dosdoğru ortaya koymak sağlıklı sonuçlara ulaşmak için gereklidir.

Yeni bir toplum arayışının yöntemi, siyasi, dili, siyaset dilidir. Anayasa hukukçularının bu sürece sunacakları katkı, kendilerine sipariş edilen toplum modellerine en uygun anayasayı dikmek olabilir ancak. Bu da anayasa hukukçusunun işi olmadığı gibi, ona yakışan bir görev de değildir.

Bizim rolümüz bu olmamalıdır. Tüm toplumsal kesimleri anayasacılık ilke ve hedefleri konusunda ortak bir zeminde birleştirecek bir düşünsel ortak payda yaratmak için çabalamak zorundayız. Yeterince çaba gösterirsek, bugün ülkemizde, anayasa adına yaşanan ve söylenenlerin, Türk Milletini hedef almış bir devletsizleştirme, kimliksizleştirme, anayasasızlaştırma operasyonunun gayriahlâki ve gayriinsani mizansenini olduğu konusunda insanlarımızı belki ikna edebiliriz.

Yukarıda nedenlerine değinildiği üzere, anayasanın içeriği konusunda bir uzlaşma sağlanması zayıf bir ihtimaldir ya da sağlanacak uzlaşma ancak çok sınırlı olabilir. O zaman anayasacılık ilkeleri, anayasacılığın hedefleri ve anayasa teknikleri konusunda daha geniş bir uzlaşma yaratmak zorundayız ve bunu yapabiliriz.

Konjonktürün ittiği bir zeminde, bazı kesimleri tatmin edecek şekilde, yeni bir toplum modeli yaratmak üzere anayasal rejimde revizyon yapmayı değil, demokratik hukuk devletini, hem iktidar hem de yurttaşlar açısından mümkün ve işlevsel kılan ve böylece toplumsal bütünleşmeye katkı sunabilecek anayasal formüller üretmeyi öneriyorum. Bu formüller salt anayasa metni içinde kalarak değil, anayasal devletin tüm hukuki zemininde üretilmelidir. Bu formüller üretilirken, anayasacılığın dün, bugün ve daima, siyasi iktidarı sınırlandırmak için ihtiyaç duyulan bir metin olduğu, hiç hatırdan çıkarılmamalıdır. Sınırlı devleti kurmak ve siyasi iktidarı kendi sınırları içinde tutmak amacıyla yapılmış anayasalar için bugün gündemde olan sorun, siyasi iktidarı gerçek anlamda sınırlamanın kural, kurum ve yöntemlerini yeniden düşünmek ve formüle etmektir. Buna siyasi sistemi yeniden yapılandırmak da diyebiliriz.

Anayasaya toplumsal bütünleşmeyi sağlama gibi bir işlevi atfediyorsak, o zaman kendisine bunun altından kalkabileceği bir meşruiyet temeli ile tutarlı ve kapsamlı bir içerik kazandırmak zorundayız. Tüm toplumsal güçlerin, mümkün olan en geniş ölçüde anayasa yapım sürecine katılmasının sağlanması ön şart ve ilk aşamadır ve biz şimdi buradayız. TESEV, TOB, Barolar Birliği, TÜSİAD gibi kuruluşlar toplumsal uzlaşmanın varlığına bizi inandırabilecek kadar geniş bir toplumsal tabana dayanmıyorlar, siyasi iktidar da toplumsal tabanın değil ancak kendi destek tabanının sahibi ve sesi olabiliyor. Dolayısıyla, hali hazırda ortada uçuşan anayasa taslakları, çıkar gruplarının

kendi içinde ve kendi üyeleri arasında uzlaşılan ilke ve değerleri yansıtabilir. Biz anayasa hukukçuları, tüm toplumsal kesimleri, anayasacılık ilke ve hedefleri konusunda ortak bir zeminde birleştirecek bir düşünsel ortak payda yaratmak için çabalamak zorundayız. Görevimiz budur ve bu kadardır. Yaratılacak ortak payda ise şudur: Devletin dayandığı temel felsefe, devleti yaşadığı coğrafyanın tüm koşullarına karşı tahkim eden örgütlenme modeli, toplumsal birliğini yasladığı yurttaşlık statüsü ve siyasi iktidar karşısında birey hak ve özgürlüklerinin güvence altında tutulmasına ilişkin yoğun duyarlılık ve buna dayalı kurumsal önlemler, hep birlikte anayasanın kapsam alanındadır. Kısaca; milletimiz, özgür iradesiyle, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü koruyacak bir örgütlenme modeli içinde demokrasisini geliştirecek ve güçlendirecek, hukuk devleti yapısını sağlamlaştıracak ve sadece bu amaçla anayasa yapacak veya değiştirecektir.

Türk millî egemenliği sona ererken: Onlar millet, biz değiliz

Prof. Dr. İskender ÖKSÜZ³

ÖZET

Fransa, Almanya, İspanya ve Yunanistan Anayasalarında bu devletlerin Fransız, Alman, İspanyol ve Elen devletleri olduğu belirtilmektedir. Buna karşılık Türkiye’de yeni bir anayasa ile devletin tarifinden Türk kelimesinin tamamen çıkarılması talep edilmekte, ‘Türk’ün Avrupa milletleri gibi bir millet değil, bir etnik grup olduğu ve ‘dikdörtgen Anadolu mozaiğinde Türk’ten başka ve ona eşdeğer düzinelerce etnisitenin yaşadığı ileri sürülmektedir. Bu heterojen etnik mozaik devletin sınırlarının nasıl çizileceği belirsizdir. Bu sınırlar muhtemelen plastiktir. Siyasî açıdan bu yapıda bir coğrafya bir imparatorluğa tabi bir bölge olarak da tarif edilebilir.

Türksüz Bir Türkiye’ye Doğru

Türk Milleti’nin egemenliğine son verecek yeni anayasa çalışmaları başladı. Aslında çalışmalar yıllar öncesine dayanıyor ama bu ameliyatın 12 Haziran 2011 seçimlerinden sonra teşekkül edecek meclis tarafından yapılması planlanmıştı. Dolayısıyla bu sefer “başladı” derken hazırlık safhasının sona erdiğini, eylem zamanının geldiğini kastediyorum. Yeni anayasanın “Türk” kavramı ile ilgili ana çizgileri bir TESEV raporunda şu açıklamalarla belirlemekteydi:

³ Gazi Üniversitesi Öğretim Üyesi

"Anayasa'nın Başlangıç bölümü dâhil olmak üzere bütününde, Türk etnik kimliğine vurgu hâkimdir. Bu vurgu, metin boyunca sıkça tekrarlanan 'Türk vatani ve milleti', 'yüce Türk devleti', 'Türk milleti', 'Türk toplumu', 'her Türk', 'Türk vatandaşı', 'Türk dili', 'Türk kültürü', 'Türk tarihi' gibi ifadelerle kendisini göstermektedir. Bu dil, farklı etnik kökene mensup insanlardan oluşan Türkiye toplumunun çoğulcu yapısıyla bağdaşmamaktadır. Bu nedenle, hazırlanacak yeni Anayasa'da herhangi bir etnik kimliğe bu ve benzeri göndermeler yapılmamalıdır. Gerek Anayasa'nın birçok maddesinde, gerekse çeşitli yasalarda yer alan 'Türk milleti' ifadesi 'Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları' ifadesiyle değiştirilmelidir. Bazı hukukçulara göre ise, kolaylığı nedeniyle sadece 'millet' sözcüğünün kullanılması yeterli olacaktır.

Bu düzenlemeler ışığında, 6, 7 ve 9. Maddeler başta olmak üzere, Anayasa'da yer alan 'Türk milleti' ifadeleri, 'Türkiye vatandaşları' ibaresiyle değiştirilmelidir. Benzer bir düzenleme, yasalar, yönetmelikler, genelgeler ve tüzüklerde, yani mevzuatın genelinde de yapılmalıdır."⁴

⁴"Kürt Sorunu'nun Çözümüne Doğru: Anayasal ve Yasal Öneriler", Dilek Kurban, Yılmaz Ensaroğlu, TESEV Yayınları, 2010. Tam metin için: http://www.tesev.org.tr/UD_OBJS/PDF/DEMP/kurbanensaroglu-yasal%20oneriler%202010.pdf
Raporun hazırlanmasında ağırlıklı olarak BDP'li ve İHD'li bir hukuk panelinden yararlanılmıştır.

Dikdörtgen Etnik Mozaik

Daha sonra, yine TESEV’in yeni anayasa çerçeve çalışması yayınlandı. Orada da, bugünkü TBMM’nin meşruiyet kaynağı olarak benimsenen “Hâkimiyet Milletindir” veya “Egemenlik Ulusundur” gibi ifadelerin artık reddinin gerektiği söyleniyordu. Yeni anayasada hiçbir etnik unsura öncelik verilmemeli, hatta “egemenlik” kelimesi bile kullanılmamalıydı.⁵ Bu yazılanları doğru kavrayabilmek için TESEV ideolojisinde “Türk” kelimesinin bizim milletimizin değil, “dikdörtgen Anadolu etnik mozaiki” düzinelerce etnik gruptan sadece birinin ismi olarak kullanıldığını bilmeliyiz.

“Dikdörtgen Anadolu etnik mozaiki”, TESEV anlayışını veciz bir tarzda özetleyen bir ifadedir. Ben buna ilk kez, TESEV Anayasa Komisyonu Üyesi Ümit Cizre’nin, “Türkiye’nin Kürt Problemi: Sınırlar, Kimlik ve Egemenlik” makalesinde rastladım. Makale, 2001 tarihli, birinci editörlüğünü Irak Kürdistan’ı Anayasası’nın mimarlarından Brendan O’Leary’nin yaptığı “Devleti Doğru Boya Getirme: Sınırları Değiştirmenin Politikası” kitabında yer almaktadır.⁶

⁵ “TESEV Anayasa Komisyonu Raporu: Türkiye’nin Yeni Anayasasına Doğru”, Mustafa Erdoğan, Serap Yazıcı, TESEV Yayınları 2011. Tam metin için:

http://www.tesev.org.tr/UD_OBJS/Turkiyenin%20Yeni%20Anayasasina%20Dogru.pdf

⁶ Ümit Cizre, “Turkey’s Kurdish Problem: Borders, Identity, and Hegemony”, “Right-sizing the State: the Politics of Moving Borders”, editörler: Brendan O’Leary, Ian S. Lustick ve Thomas Callaghy, Oxford University Press, Oxford 2001; sayfa: 222.

TESEV'in Anayasa Raporu, iktidarın düşündüğü anayasaya dair esaslı ipuçları vermektedir, çünkü iktidar partisinin Anayasa Hazırlama Komisyonu Başkanı Ergun Özbudun ve aynı komisyondaki mesai arkadaşı Serap Atılgan son raporu hazırlayan komisyonun da üyesidir. Raporun yazarları olarak Mustafa Erdoğan ve Serap Atılgan görünüyor ki, Erdoğan'ı, millî devletin kararlı bir muhalifi, hatta devlet kavramına toptan karşı çıkma ucunda bir radikal olarak tanıyoruz.

Aslında Türkiye'de siyasi iktidarın nasıl bir anayasa düşündüğünü keşfetmek için ipucu peşinde koşmaya da gerek yok. Başbakan'ın 16 Haziran 2012 tarihinde, seçim zaferi üzerine yaptığı balkon konuşmasında yeni anayasa şöyle anlatılıyor: "Bu anayasa Türk'ün, Kürt'ün, Zaza'nın, Arap'ın, Çerkes'in, Laz'ın, Gürcü'nün, Roman'ın, Türkmen'in, Alevi'nin, Sünni'nin, azınlıkların yani 74 milyonun anayasası olsun." Muhakkak ki buradaki "Türk" anlayışı TESEV raporundaki gibidir; bir milletin değil, birçok etnik gruptan birinin ismidir. Buna benzer ifadeler defalarca tekrarlanmış, anayasadan Türk kelimesinin tamamen çıkacağı iktidar partisi yetkililerince de açıklanmıştı.⁷

⁷ Meselâ bakınız, Neşe Düzel'in Ayşenur Bahçekapılı ile röportajı, Taraf Gazetesi, 30.11.2009. <http://www.taraf.com.tr/nese-duzel/makale-aysenur-bahcekapili-basbakan-hayatini-riske.htm> Taraf sitesinde röportajın tamamını okumak için abone olmak gerekiyor. Ancak başka siteler tam metin vermiş: <http://www.islahhaber.com/lookmk.php?No=1389> Ayşenur Bahçekapılı röportajın yapıldığı dönemde AKP Grup Başkan Vekili'dir.

Bu arada, “Hâkimiyet Milletindir”le meşruiyet kazanmış ve “milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma... büyük Türk Milleti önünde namusum ve şerefim üzerine ant içerim” diye yemin etmiş milletvekillerinin namus ve şereflerine halel gelmeden anayasadan Türk Milleti’ni ve onun egemenliğini nasıl ortadan kaldıracağı ayrıca incelenmeğe değer ciddi bir hukuk ve ahlâk problemi olabilir. Herhalde “kurucu irade”, “kurucu meclis” gibi hukuk kavramları bu durumda devreye girmektedir.

Türk Milleti Hiç Olmadı

Türkiye Cumhuriyeti’nde “Türk egemenliği”ne son vermeğe kalkışanların postmodernist anlamda üst söylemi (grand narrative) şöyledir:

1. Bugünün dünyasında millet ve millî devlet yok olmuştur.
2. Bizim de dünyaya ve AB’ye uymak için Türk, Türk Milleti gibi kavram ve inatlardan vaz geçmemiz gerekir. Zaten tarihte Türk diye bir millet yoktu; Türk Milleti Kemalistler tarafından icat ve inşa edilmeye çalışılmıştır.
3. Egemenliğin - hâkimiyetin kaynağı millet değildir. Halktır. Halk ise düzinelerce farklı etnisiteden oluşur.
4. Hatta bugünün dünyasında egemenlikten bahsetmek bile yanlışır.

Bu söylemin sahipleri bizi, dünyanın bu standartlarda fikir birliğine vardığını ikna etmek istiyorlar. Bu iddialar yeni değildir. Meselâ kurucularının, PKK'nın cephe organizasyonu haline geldiğini iddia ettiği -kendileri bunu reddetmektedir- İnsan Hakları Derneği'nin "Kopenhag Siyasi Kriterleri ve Türkiye Mevzuat Taraması"⁸ raporu on bir yıl öncesine, Sınırların Değiştirilmesi Politikası'yla kabaca aynı döneme aittir. TESEV raporlarında Türklükle ilgili pasajların bu eski İHD raporundan aktarıldığı görülmektedir: "Türkiye Cumhuriyeti, reel olarak tek bir etnik kökene dayalı insan topluluğundan meydana gelmemiş olmasına karşın, Türkiye Cumhuriyeti yurttaşları, yurttaşlık hakları söz konusu edildiğinde de, Türk etnik kimliğine bağlı olarak 'Türk vatandaşı' olarak nitelenmektedirler. Etnik kökene vurgu yapılan yerlerde de görüldüğü gibi, Türk, Türk evladı, Türklük, Türk soyu, soydaş, Türk olmanın şerefi gibi nitelemelerle anılmaktadırlar."⁸

Bu iddialar gerçek midir? Dünyada millet ve millî devlet son bulmuş mudur? AB'ye girmek, Kopenhag Kriterleri'ne uymak için içinde "Türk"ün geçmediği bir anayasaya şart mıdır? AB üyesi birkaç ülkenin anayasalarına göz atarak bu soruları cevaplandırmaya çalışalım:

Türk Milleti, Fransız, Alman, İspanyol, Yunan milleti gibi değil ki...

⁸ "Kopenhag Siyasî Kriterleri ve Türkiye (Mevzuat Taraması)", İnsan Hakları Derneği, İstanbul, 2000, sayfa 33.
http://www.ihd.org.tr/images/pdf/kopenhag_siyasi_kriterleri_ve_turkiye_mevzuat_taramasi.pdf

Fransız Anayasası başlangıcı: “Fransız halkı vakarla ilan eder ki...” (Fransa halkı değil!) Metinde “Fransa” 2 defa, “Fransız” 5 defa geçiyor.

Alman Temel Kanunu başlangıcı: “Tanrı ve insanın huzurunda... Alman Halkı, kurucu iktidarlarını kullanarak...” (Almanya halkı değil!) Temel kanunda 45 defa “Alman”, 17 defa “Almanya” denmektedir. Almancada metinde kelime işlemciyle bu ayrımı yapmak kolay. Alman: Deutsch. Almanya: Deutschland.

Yunan Anayasası tamamen “Elenler” için kaleme alınmış. Meselâ vatandaşların kanun önünde eşitliğinden değil, Elenlerin kanun önünde eşitliğini öngörüyor!

İspanya Anayasası’nda “İspanyol” 20 defa geçiyor. İspanya 26 defa.

Bu örnekler, Türk kamuoyunu hedef alan söylemle gerçeğin bağdaşmadığını gösteriyor. Belli ki hukuk, globalleşme, insan hakları ve hatta bilim gibi kavramlar aslında “sınır değiştirme politikası” için kullanılmaktadır. Bizi “daha güzel bir geleceğe” taşımaya kararlı insanlar, bunu başarabilmek için gerektiğinde yalanı da mübah görmektedirler.

Şöyle bir izah da geliştirebiliriz: Türkiye bir fikir savaşı, bir fikir saldırısı karşısındadır. Saldırganlar, on yıllara yayılan bir sabır ve dikkatle saldırının kelime mermilerini özenle seçmektedirler: Alman, Fransız,

İspanyol, Elen birer “millet”tir. Türk, bir etnisitedir. Millet değildir, hiçbir zaman millet olmamıştır. Bu terim manipölasyonu, siyasî ümmetçilerin milleti kavim (sülale) olarak algılayan dünya görüşleri ile de kolaylıkla bağdaşmaktadır.

Denilebilir ki, Avrupa millî devletlerinin sınırları saf ve bir tek etnik grubu kapsar. O yüzden TESEV’in, BDP’nin, PKK’nın ve İHD’nin iddiaları onlar için değil ama bizim için geçerlidir. Bu savunma bile, millet ve milliyet muhalifi söylemin genel olamayacağını kabul etmek demektir.

Fakat bu müdafaa da yanlıştır. En yakın komşumuz Yunanistan’ın “Elen Müslümanlar” dediği Batı Trakya Türklerinden başlayabiliriz.

Fransa’da etnik grupların nüfus sayımı yasaktır. Ancak bugün Fransa’da yaşayan nüfusun yaklaşık üçte birinin yabancı kökenli olduğunu bildirilmektedir.⁹

Almanya’da yaşayan Alman vatandaşlarının %9’u etnik Alman değildir. Federal Cumhuriyet’te yaşayıp da vatandaş ve Alman olmayanların nüfusa oranı da %8’dir. Toplam %17 etmektedir.¹⁰

⁹ “The French Melting Pot: Immigration, Citizenship, and National Identity” (Fransız Eritme Kazanı: Göç, Vatandaşlık ve Millî Kimlik), Gérard Noiriel, Geoffroy de Laforcade tercümesi. (Orijinal ismi: “Le Creuset Français”), University of Minnesota Press, 1996. 000, p.160

¹⁰ Alman Federal İçişleri Bakanlığı İstatistik Ofisi’nden Wikipedia’nın derlediği istatistikler:
http://en.wikipedia.org/wiki/Demographics_of_Germany#cite_note-2005_Microcensus-1

Bu yüzdeler Türkiye için verilenlerden çok farklı değildir, çoğunda da daha büyüktür.¹¹ Ancak Batılı ülkelerin halkı, hangi etnik kökenden gelirse gelsin, o devleti kuran milletin adıyla anılmaktadır. Kimse Yunanistan için “Üçgen etnik mozaik”, Fransa için “Altıgen etnik mozaik” ve Almanya için “Oval etnik mozaik” dememektedir. Niçin? Bunun tek cevabı o milletlerin ve millî devletlerin birinci sınıf ve iyi, Türklerin ve onların devletinin ise ikinci sınıf ve kötü olduğudur.

Burada çarpıcı bir çifte standartla karşı karşıyayız. Görülmektedir ki postmodern jargonla Türkler, kesinlikle “Öteki”dir. Millet-etnisite anlayışının dışında da benzer çifte standartları bulmak kolaydır. Mesela “asimilasyon” sürecinin Türkler tarafından yapılma ihtimali varsa bu bir “insanlık suçu” dur. Fakat eski Alman İçişleri Bakanı Otto Schilly’e göre, eğer Almanlar tarafından uygulanacaksa, farklıdır: “Çift dilli sokak levhaları görmek istemiyorum... ana dili Türkçe olan homojen bir azınlığın gelişmesini istemiyorum.

İçimizdeki Türkler, bizim kültür uzayımızda gelişmelidir. Herkesin ana dili Almanca olmalı veya

¹¹ Meselâ, Açık Toplum Vakfı ve Boğaziçi Üniversitesi’nin desteklediği bir anketin sonuçlarına göre, Türkiye’de “Türk dili ve kültürü ile bir ilişkim yoktur” diyenler %2, Türk dili ve kültürünün kendisi için ikinci sırada geldiğini ifade edenler %8’dir: Hakan Yılmaz, “Biz’lik, ‘Öteki’lik, Ötekileştirme ve Ayrımcılık: Kamuoyundaki Algılar ve Eğilimler”, 2010: http://hakanyilmaz.info/yahoo_site_admin/assets/docs/HYilmaz-Otekilestirme-02-İçerikselRapor.188160919.pdf

Almanca haline gelmelidir; en iyi entegrasyon şekli asimilasyondur.”¹²

Sınırları Değiştirmenin Politikası: Egemenlik Olmasın

Peki, hâkimiyet veya egemenlik millete dayanmayınca ne olur? Gerçi TESEV anayasa raporu hâkimiyet ve egemenlik tabirlerine de karşıdır. Onların yerine “iktidar” kelimesini teklif etmektedir. Peki, “iktidar” diyelim, millete dayanmıyorsa ne olur? Halka dayanacaktır. Halk ise düzinelerle farklı etnik kökenden gelme heterojen bir gruptur. Anayasada hiçbir ideolojinin yer almaması gerektiğini söyleyenler aslında kendileri bir ideolojinin savunucularıdır. Bu radikal ideoloji, Türk toplumunu mesela Dubai Havaalanı transit yolcu salonu ahalisi gibi algılamaktadır. Bu halkın onu diğerlerinden ayırt eden hiçbir ortak niteliği yoktur. O halde bu ülkenin, bu devletin sınırlarını ne belirleyecektir? Irak’ta, Suriye’de daha önce İngilizlerin yaptığı gibi birileri ellerine cetvel alıp da mı sınır çizecektir? Hâkimiyet milletin değilse bunun önünde hiçbir engel yoktur. Sınır şuradan da geçebilir, buradan da... Din de sınır çizmek için bir kriter değildir. Bizim birçok “etnisitemiz” arasında din birliği bulunduğu doğrudur ama aynı etnisitelerin İran’la, Irak’la, Suriye ile de din birlikleri vardır. Bu düşüncelerin sonunda gelip “Sınır değiştirme politikası”na dayanması çok mümkündür ve muhtemeldir.

¹² Süddeutsche Zeitung, 27.06.2002. Bakınız:
[http://www.hindu.com/lr/2004/07/04/stories/2004070400280200.h](http://www.hindu.com/lr/2004/07/04/stories/2004070400280200.htm)
tm

“Hâkimiyet milletin değilse ne olur?” sorusunun bir başka cevabı da tarihte aranabilir. Millî devletlerden önce hâkimiyet prensliklerde ve imparatorluklardaydı. Millî devleti -batı dışında- yok etmenin bir sonucu da Batının yeniden imparatorluk tesisine izin verecektir. İmparatorluk için imparatorluğun toplam hâkimiyet sahası ve sınırları önemlidir, tabi ülkelerin birbiriyle sınırları veya toplam sahanın kaç siyasî birime bölüneceği değil. Bunlar ihtiyaca göre kolayca kaydırılabilir. Devletler doğru boya budandır ve sınırlar politikalar doğrultusunda değişir.

Milletsiz devlette sınır sorusu, nereden bakarsanız bakın aynı cevaba çıkar gibi.

Yeni Anayasa İsteyen Parmak Kaldırsın

Müttefiklerimiz ve onların güdümündeki liberal, yani hürriyetçi(!) aydınlarımız, Türkiye’de herkesin yeni bir anayasa istediğini, beklediğini söylediler. Yayıldılar... En acil işimiz buydu. Halk, “Yeni anayasa, yeni anayasa, yeni anayasa olmazsa biz ne yaparız?” diye ağlaşıp duruyordu.

Türkiye’de az önce sözünü ettiğimiz müttefiklerimizin ve onların kompradoru dar menfaat gruplarının güdümündeki propaganda aletlerine -eskiden onlara “aparatchik” derdik- “aydın” tabir edilir. İyi koordine edildikleri ve iyi para harcadıkları için de propagandaları etkilidir. Cürümlerinden epey büyük yer yakarlar. Zaman zaman bizim arkadaşlarımızı da tesir altında bırakırlar. Geçen gün, Türk Milliyetçisi bir

arkadaşım, şöyle bir ifade kullandı: “Yeni Anayasaya duyulan ihtiyaç, toplumsal kesimler tarafından dillendiriliyor...” İşte, diye düşündüm, güdümlü hürriyetçi aydınlarımızın menzili bu kadar uzun! Tamamen propagandaya dayalı, gerçek hayatla hiçbir ilgisi bulunmayan bir iddia, böyle, gerçekmiş gibi söylenebiliyor.

Hangi toplumsal kesimler yeni anayasaya duydukları ihtiyacı dillendiriyor? Hakikaten çevrenizden, “yahu şu anayasayı da bir an önce değiştirsinler de kurtulsak” diye bir talep kulağınıza geldi mi? Böyle bir talebi hissettiniz mi? Siz, kendiniz, böyle bir ihtiyaç içinde misiniz?

Yeni anayasa, AKP’nin seçim kampanyasının vaatlerinden biriydi. Birincisi değildi. İkincisi de... Üçüncüsü de... Partiler, fikirleri ne olursa olsun zikirlerini, yani propagandalarını halkın taleplerine uygun şekilde hazırlamak zorundadırlar. Yeni anayasa halkın gündeminde ise ona vurgu yapmak zorundadırlar. Değilse, pek az bahsederler... Böyle de oldu.

Peki, sübjektif olmayalım. Biraz daha ilmî konuşalım... Yeni anayasa kimin ne kadar umurunda? Hangi partide ne kadar gündemde? En fazla AKP’lilerin gündeminde olmasını bekleriz değil mi? CHP ve MHP’lilerden daha fazla. Üstelik Sayın Başbakanımız, seçimlerden sonra balkon nutkunda da yeni anayasanın ne kadar güzel olacağını anlatmış, “Bu, Roman, Kürt, Laz, Türk, Çerkez... herkesin anayasası olacak” mealinde methü

senalar eylemişti. Evet, yeni anayasa, ona en çok sahip çıkan AKP seçmeninin ne kadar umurunda? Bu soruya oldukça objektif cevap verecek bir anket var elimizde: Ak Parti’nin seçim vaatleri ile ilgili, partinin resmî İnternet sitesinde yaptığı bir anket. AKP, kendisini taraftarlarına soruyor, “Seçim vaatlerimizden en çok hangisini beğendiniz?”. Buyurun size vaatlerin popülerlik sıralaması:

- Milli Tank üretimi başlıyor. İlk Türk muharebe tankı 'Altay' için hazırlıklar son aşamaya geldi (232 puan)
- Dünyanın ilk 10 ekonomisi arasına gireceğiz (208 puan)
- İstanbul vaatleri (208 puan)
- Tarımda dünyanın ilk 5'i arasında olacağız (208 puan)
- Yüksek hızlı internet her yerde olacak. (208 puan)
- İlk yerli uçağı uçuracağız. 2023'e kadar Türk yapımı uçaklar semalardaki yerini alacak. (187 puan)
- Arıkopter (Türk helikopteri) uçmak için gün sayıyor. (182 puan)
- Vize muafiyeti artacak. Türkiye'nin Şengen Vize sistemine dâhil edilmesi için girişimlerimizi sürdüreceğiz. (176 puan)

- 1 milyon işsize iş. İşsizlik oranını yüzde 5'e indirmeyi hedefliyoruz. (46 puan)
- Kısa ve öz, demokratik ve çoğulcu yeni anayasa yapılacak. (45 puan)

Yeni anayasa iştıyakı son sırada! Hem de sıranın başıyla yeni anayasa arasında beş mislinden fazla puan farkı var.

Peki, kim istiyor bu yeni anayasayı Allah aşkına? Şüphemiz bulunmayan istekliler şunlar: TESEV, BDP, İHD. Bu isteyenlere bakınca nedense PKK'nın da çok soğuk bakmayacağı içime doğdu. Ne dersiniz?

Milli Egemenliğimiz ve “Yeni” Anayasa

Sadi SOMUNCUOĞLU¹³

GİRİŞ

“Yeni” anayasaya gerçekten ihtiyaç var mıdır? Varsa önceliği nedir? “Yeni” anayasadan murat, Türkiye’nin daha iyi yönetilmesi ise, devletin temellerini sarsmadan, yeni huzursuzluklara, ayrışma ve çatışmalara meydan vermeden, mevcut anayasayı islah etmek daha akıllıca olmaz mı? Neden “Yeni” anayasanın bütünü için “insan odaklı, insanı mutlu edecek, demokratik ve özgürlükçü” gibi yuvarlak, içi boş, anlamsız sloganlarla yetinilirken, sıra devletin meşruiyet temellerine ve kimliğine gelince, Türk Devletini tasfiye edici, ayrıntılı ifadeler kullanılmaktadır. **“Yeni” anayasa denince neden bütün söylemler, Milletimizin birliği, egemenliği ve devletimizin üniter-milli yapısı üzerinde odaklanmaktadır?** Bu tartışmalarda niçin bölücü terör örgütü muhatap alınmaktadır; gizli-açık görüşmeler ve pazarlıklarda sanki birlikte “yeni” anayasanın ruhu belirlenmeye çalışılmaktadır? Bu durumda “yeni” anayasa, TBMM’nin hür iradesiyle mi, yoksa bölücü terör örgütüyle varılacak mutabakatla mı hazırlanmış olacaktır?

¹³ Devlet eski bakanı ve Milli Düşünce Merkezi Başkanı

İşte bu incelemede “yeni” anayasa meselesi, bu sorular ve benzerleri ekseninde tahlil edilecek; coğrafyayı vatan yapan milletimizin yüksek iradesi, kültür ve medeniyeti, devletlerimizin temelleri ve kimliği ile öne çıkan bazı kavramlar üzerinde durulacaktır.

Anayasa Ne Demektir?

Anayasa devletin meşruiyet kaynağını, kimliğini, kuruluş esaslarını, temel amaç ve görevleri ile yönetim biçimini belirleyen; bireylerin hak, özgürlük ve yükümlülüklerini gösteren, kişilerin birbirleriyle, toplumla ve devletle ilişkilerini düzenleyen temel siyasi yasadır. Anayasa üstün hukuk normudur. Demokratik hukuk devletinde ana yapı, yasama, yürütme ve yargı organlarından oluşmaktadır.

Kuruluş esasları ve hukuki yapıları uluslararası hukuka ve genel duruma uyan devletler bu özelliktedirler. Kendine has şartlarda ve konjonktüre göre kurumuş istisnai konumdaki devletlerin anayasaları ise, birbirlerine benzemediği gibi, hiçbir ülkeye de örnek teşkil etmez. Anayasa konusuna bu çerçevede bakılması gerekmektedir.

Türk Anayasaları

Bugüne kadar, 108 yılda 5 yazılı anayasamız olmuştur. Bunlar; 1876 Kanuni Esasi, 1921 geçici Anayasası, 1924 Anayasası, 1961 Anayasası ve 1982 anayasasıdır. Bu anayasalardan ilk üçünün gerçek ihtiyaçtan; son ikisinin ise darbeler sonucu kurulan yeni rejime göre “sıfırdan” yapıldığı bilinmektedir.

Ancak konumuz açısından çok önemli olan husus, **devletin kimliğinin Sultan II. Abdülhamit Han’ın 1876 Kanuni Esasi’sinden 1982 Anayasasına kadar aynı kalması, adeta kopya eder gibi korunmasıdır.** Anayasaların hepsinde de, kurucu irade, kuruluş esasları ve meşruiyet kaynağı denilen, milletin ruhu esas alınmıştır. Böyle olması da çok tabiidir. **Çünkü kurucu iradenin sahibi değişmemiş, hep Türk Milleti olmuştur.**

Kimlik meselesi günümüz tartışmalarının da eksenini teşkil ettiğinden, ilk anayasamızdan somut deliller vererek, devletin yapısındaki sürekliliğe ve bütünlüğe dikkatleri çekmek isteriz.

Önce 1876 Kanun-i Esasi’ye bakalım. (1908 değişiklikleri dâhil)

Madde 1. Osmanlı devleti ülkesiyle bir bütündür, hiçbir gerekçeyle bölünemez.

Madde 2. Osmanlı Devletinin başşehri İstanbul’dur

Madde 8. Osmanlı Devleti’nin uyruğunda bulunanlara “Osmanlı” denir,

Madde 17. Yasa önünde bütün Osmanlılar eşittir. Kişilerin, din ve mezhebine bakılmaksızın vatana karşı aynı hak ve ödevleri vardır.

Madde 18. Devlet memuru olabilmek için “devletin resmi dili” Türkçeyi bilmek şarttır.

Madde 57. Mecliste müzakerelerin dili Türkçedir.

Madde 68. Türkçe bilmeyen milletvekili olamaz.

Madde 71. Milletvekilleri, seçim bölgesinin ayrıca vekili olmayıp, Osmanlı vekilidir.

Muhtevası belirlenen bu kimlik elbette 1876 Kanuni Esasi ile kazanılmış değildir. Devletin kuruluşundan itibaren; sarayda, orduda, devlet işlerinde, mahkemelerde, şiirde, edebiyatta, kültürde, musikide, mimaride, sanatta, günlük hayatta, her yerde ve her işte, Türk dili ve kültürü esas olmuştur. Ondan önce Selçuklu devleti de, Osmanlı gibi Türk Milletinin devletiydi.

Yukarıda 8. Maddede bahsi geçen "*Osmanlı*" sözü hiç şüphe yoktur ki, "*Türk*" anlamındadır. Aynen Cumhuriyet dönemi anayasalarında çok kullanılan "*Türkiye*" sözünün, Türk anlamında kullanılması gibi. Nitekim bu anayasalarda, "*egemenlik kayıtsız şartsız Türk Milletine aittir*" denilmek suretiyle, hiçbir tereddüde yer bırakılmamıştır. O bakımdan, bu günün tartışmalarında "*Türkiye*" sözünü, "*Türk*"ten ayırmış gibi göstermeye kalkışmanın gerçekte ilgisi yoktur. Buna rağmen, günümüzün her türlü istismarına fırsat vermemek için, Türkiye yerine, hep Türk, Türk vatani ve Türk Milleti kavramlarını kullanmakta yarar vardır.

Osmanlı Devletinin ömrünü tamamlaması üzerine yerine Türkiye Cumhuriyeti Devleti geçmiştir.

Bu dönemde bütün dünyada imparatorlukların dağıldığını, egemenliğin artık hanedan eliyle değil, doğrudan doğruya millet eliyle temsil edildiğini, demokratik hukuk devleti dönemine girildiğini hatırlamalıyız.

Nitekim TBMM, 1922’de aldığı 308 numaralı kararla bu hususa açıklık getirmiştir.¹⁴ Karar şöyledir: **“Osmanlı İmparatorluğunun kurucusu ve gerçek sahibi olan Türk Milleti,... düşmanlarına karşı kıyam etmiş ...bugünkü kurtuluş gününe vasıl olmuştur.”**

Daha önce de **1921 Anayasasında**

1. Maddede, *“Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir”*
2. Maddede *“İcra kuvveti ve yasama yetkisi milletin yegâne ve hakiki temsilcisi olan Büyük Millet Meclisinde belirir ve toplanır”* denildiği görülüyor.

Benzer hükümler **1924 Teşkilatı Esasi’de**

2. Maddede *“Devletin resmi dili Türkçedir”*
3. Maddede *“Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir”*
4. Maddede *“Türk Milletini ancak Türkiye Büyük Millet Meclisi temsil eder”*

¹⁴ Türk Anayasa Metinleri, s.96, Prof. Dr. Suna Kili-Prof. Dr. Şeref Gözübüyük

1945 değişikliği ile *"Türkiye ahalisine din ve ırk farkı olmaksızın vatandaşlık itibarıyla Türk denilir... vatandaşlık kanunu gereğince Türklüğe kabul olunan herkes Türktür."* şeklindedir.

1961 Anayasasında

2. Maddede, *"milli devlet"*

3. Maddede *"resmi dili Türkçedir"*

4. Maddede *"Egemenlik kayıtsız şartsız Türk Milletininindir"*

1982 Anayasasında

3. Maddede *"Devletin dili Türkçedir"*

6. Maddede *"Egemenlik kayıtsız şartsız Türk Milletininindir"* şeklinde belirlenmiştir.

Bu örneklerde görüldüğü gibi devletin sahibi ve kimliği hiç değişmemiş, *"Türk"* ve *"Türk Milleti"* olarak kalmıştır. Esasen egemenlik millete ait bir kavram olduğundan, devletin sahibi, bünyesindeki etnik grupları da temsil eden millettir. Zaten başka türlü de değildir.

Anayasalar ve Kanunlar Kullanıldıkça Değer Kazanırlar

Anayasalar ve kanunlar kullanıldıkça değer kazanırlar. Yürürlükteki anayasa ve yasalar; mahkeme içtihatlarıyla zenginleşir, gelişir, değişir, toplumun ihtiyaçlarını karşılayacak bir muhtevaya ulaşmaya çalışır. Mevzuat da, böylece aynen toplum gibi canlı, gelişen dinamik bir hüviyet kazanır.

Bu bakımdan “*yeniden*” anayasa yapılması çok sorunlu, riskli, konjonktüre ve bir kesimin ideolojisine bağlı olma tehdidi altındadır. Yerleşmiş, köklü devlet kültür ve geleneğine sahip ülkelerde, yeni anayasa değil, ıslah edilen anayasadan bahsedilebilir. Bu da, ciddi saha araştırmalarını, samimi ve azami bir uzlaşmayı gerektirir.

Ama Afrika gibi yeni ve istikrar kazanmamış, kökleşmemiş devletlerde, işler yürümedikçe anayasa ve yasaların, yeni baştan yapılması sıradanlaşır. Buna karşılık, gelişmiş ülkelerde anayasalar, kurucu irade ve devletin kuruluş esasları titizlikle muhafaza edilerek, geliştirilmektedir. Mesela ABD, 250 yıldır böyle yapıyor.

1961’de ihtilalciler, “*sıfırdan*” yeni anayasa yapmaya kalktıklarında, rahmetli Ord. Prof. Dr. Ali Fuat BAŞGİL mealen şu tavsiyede bulunmuştu:

"1924 anayasasını çöpe atmayın. Bünyemize ve ihtiyaçlarımıza uyduğu görülen maddelerini muhafaza edip, yetersiz veya eksik olan yönlerini geliştirin, değiştirin. Yeni bir anayasa yapılırsa, ideal planda çok iyi olabilir, ama toplumun ihtiyaçlarına ve yapısına ne kadar uyacağı, nelerle karşılaşılacağı bu günden bilinemez. Endişe ederim ki, uygulamada çok büyük sıkıntılara sebep olabilir."

Bu bilge kişinin tavsiyesine uyulmadı, 1924 Anayasası çöpe atıldı. Konjonktüre ve teorik doğrulara göre 1961 anayasası maalesef yeniden hazırlandı. Türk siyaseti 1982'ye kadar, bünyemize uymayan bu anayasayla kavga etmek zorunda kaldı.

1980 darbesini yapanlar da söz dinlemediler, aynı hataya düşerek 61 anayasasını bütünüyle çöpe attılar. Yine konjonktüre göre bir tepki anayasası hazırlattılar. Bu defa da 1982 Anayasası kavga konusu oldu. TBMM 1987'den başlayarak bu anayasanın kuruluş esasları hariç, maddelerin tamamına yakınıni değiştirdi.

Bu da yetmedi. Sıra, darbecilerin bile düşünmedikleri, 1876 Osmanlı anayasasından beri korunan devletin üniter-millî yapısı, daha açık ifadesiyle devletin Türk milletine ait olduğunu gösteren maddelerine geldi. Tarihimizde, egemenliğimizi hedef alan böyle bir durumla ilk defa karşılaşmaktadır.

“Türkiye’yi dönüştürmek” adı verilen bu inkârcı, ülkeyi sosyal gruplara göre ayrıştırıcı ve egemenliği paylaştıracı sürecin, bölücü terör örgütü ve emperyalistlerden beslendiği de açık bir gerçektir. Bu yoldan dönülmediği takdirde, varlığımızın bütünüyle daha da vahim bir keşmekeşe sürükleneceği görülmektedir.

Milli Devlet, Rejimler ve Yönetim Türleri

Dünyamızdaki genel duruma ve uluslararası hukuka göre devletlerin tamamına yakını, bir millete dayandığı için millidir. Tabii ve esas olan da bu yapıdır. Bu eksende kurulan devletlerin rejimleri farklı olabilmektedir. Padişahlık, krallık, diktatörlük, mutlakiyet, meşrutiyet, cumhuriyet, demokrasi gibi.

Öte yandan rejimlerin bir de yönetim, (Otorite/yetkinin kullanılması) biçimleri vardır ki; bunlara üniter (merkezi), federasyon veya konfederasyon adı verilmektedir.

Bir de, zamanımızda pek rastlanmayan gayri milli adı verilen çok ortaklı etnik devlet yapıları vardır. Dağılan Yugoslavya, SSCB ve bugünkü Irak gibi.

Burada dikkatten kaçmaması gereken bir husus vardır; o da ülkemizde rejimler değişmiştir, ama devletin temel yapısı hep aynı, milli olarak kalmıştır. Yönetim biçimi de böyledir; değişmemiş, hep üniter (bir merkezden yönetim) olarak sürmüştür. **Özetle, Osmanlı gibi Türkiye Cumhuriyeti de milli ve üniter/tekil yapıda bir devlettir.**

ABD ve Almanya da bir milletin devleti (milli)'dir. Ama yönetim biçimi üniter değil, federaldir. ABD'nin 50 eyalet devleti de "*Amerikan*" milletine; Almanya'nın 16 eyalet devleti de "*Alman*" milletine, yani bir millete aittir. Ama yönetimi çok merkezden yapılmaktadır.

Irak Federal Cumhuriyeti ise, bu genel duruma istisna teşkil etmektedir. Yani Devletin temel yapısı gayri millidir. Çünkü 2 kurucu unsurlu (Arap ve Kürt), 2 dilli (Arapça ve Kürtçe) ve 2 yönetim merkezli (Bağdat ve Erbil)'dir. 2003'e kadar üniter-millî olan Irak'ta, bir olan ne varsa böylece ikiye bölünmüştür. Bu devlet yapısına ne millî, ne üniter ne de bilinen anlamda federal denilebilir. Gayri millî, çok ortaklı ve etnik yapıda konjonktüre ve emperyalistlerin çıkarlarına göre kurulmuş bir devlettir. Bu haliyle geleceği karanlıktır ve her zaman iç çatışma, savaş ve kaos demektir.

Şimdi "*yeni*" anayasa ile aynı gayri millî, çok ortaklı etnik devlet, Türkiye'de de kurulmak istenmektedir.

BOP çerçevesinde, "*demokratikleşme*" ve "*özgürleşme*" uyuşturucusuyla, PKK terörü, AB ve ABD baskılarıyla, adım adım sonuca yaklaşmaktadır.

Devlet Yapılarındaki Dönüşümler

"*Yeni*" anayasa tartışmaları sırasında, bazı kişi ve çevrelerin "*Dünyamızda millî-üniter devletlerin devri bitiyor, federasyonlar dönemi başlıyor. Türkiye büyümek için, çağa uymalı ve federasyona geçmelidir*" şeklinde propaganda yaptığı görülmektedir.

Gerçekten böyle mi? Önce burada bahsi geçen “federasyon”un bir millete ait olan değil, “çok ortaklı, etnik” yapıda gayri milli devlet biçimi olduğu hatırlanmalıdır. Buna göre bakalım:

Sovyetler Birliği (SSCB) dağılmış, bağımsızlığını kazanan 15 devlet milli-üniter yapıda kurulmuştur.

Varşova Paktından bağımsızlığını kazanan Merkezi ve Doğu Avrupa’nın 6 ülkesi, milli ve üniter devlet olarak yola devam etmiş. Çek ve Slovaklar ayrılarak milli ve üniter devletlerini kurmuşlardır. Federal yapıda olan Belçika Krallığı, Flaman ve Valon bölgesi olarak fiilen ikiye bölünmüş, milli-üniter devletlerini kurma mücadelesini vermektedirler.

Yugoslavya Sosyalist Federal Cumhuriyeti, 20 yıla varan kanlı etnik çatışmalardan sonra dağılmış, yerine 5’i milli-üniter, 2’si karmaşık-suni yapıda bağımsız 7 devlet kurulmuştur.

Görüldüğü gibi dünyamızda çok ortaklı-etnik federasyondan, ideal olan milli devlete dönüş devam etmektedir. Buna karşılık milli-üniter devletlerden federasyona dönüşen tek bir örnek yoktur.

“Renksiz”, “İdeolojisiz” ve “Kimliksiz” Anayasa

İnsanlar gibi milletler de subjektif varlıklardır. Hayata bakışları, değerleri, algılamaları, öncelikleri, yorumları farklıdır. Bunun için bu varlıklar ayrı renklere, ideolojilere, üsluplara ve kimliklere sahiptirler. Milletler ve devletler tek tip, birbirinin kopyası gibi olamazlar. Dünya düzeninde egemenlikler bu sosyolojik ve siyasi yapıya göre düzenlenmektedir. Uluslararası hukuk da buna göre şekillenmektedir.

Onun için devletlerin rengi, ideolojisi ve kimliği vardır ve farklıdır. Kurucu olan, milletin özelliklerini taşır.

Bu genel tespitten sonra konumuza dönelim. İktidar partisi adına anayasa çalışmaları yapan Prof. Dr. Ergun Özbudun diyor ki; *“Renksiz anayasa doğru, bir ideolojiye bağlı anayasa yanlış olur”*,¹⁵ Prof. Dr. Zafer Üskül ise; *“Milliyetçilik farklı anlaşıldığı için anayasaya girmemeli”* diyor.¹⁶

Doğrudur; Milliyetçilik, Türk Milleti, milli kültür, milli-üniter devlet, Atatürk’ün dünya görüşü, kurucu felsefe, devletin kuruluş esasları gibi kavramların farklı algılanması normaldir. Hangi sosyal ve siyasi terim kullanılırsa kullanılsın durum değişmez. Sosyal ve siyasi nitelikli kavramların şablonları, tek tip anlamları yoktur. Nereden bakıldığına göre değişir. Ama *“biz”i* tarif ettiği için çok önemlidirler.

¹⁵ www.yenicagkitap.com/yazargoster.php?haber=568

¹⁶ www.yenicagkitap.com/yazargoster.php?haber=601

Konuya açıklık getirmek için asrımızın en büyük medeniyet projesi denilen AB Anayasasından birkaç örnek vermek isteriz.

"Avrupa'nın kültürel, dini ve insani mirasından... ilham alarak... Manevi ve ahlaki mirasın bilincinde olarak... Avrupa halklarının kültürlerindeki ve geleneklerindeki çeşitliliğe ve üye devletlerin kimliklerine saygılı olarak... kiliseyle sürekli irtibatla bulunarak..."

AB anayasasındaki bu kavramlar *renği, ideolojiyi, kimliği* göstermiyor mu? Eğer siz bir millete, ortak bir kültür ve medeniyete sahipseniz, *renginiz, ideolojiniz ve kimliğinizin* olması kaçınılmazdır.

Bu gerçek bilindiği halde, milleti aldatmaya yönelik sloganlarla propaganda yapılmasının bir amacı olması gerekir. **Anlaşılan Türk Milletinin egemenliğiyle sorunları ve hesapları olanlar sahnededirler, ama dürüst de değildirler.**

Niçin “Sıfırdan” Anayasa?

İncelediğinde görüleceği gibi 1982 Anayasası’nda 29 yılda 136 değişiklik yapılmıştır. 1987’den itibaren AKP dönemi dâhil her meclis ve her iktidar döneminde çok sayıda değişiklikler olmuştur. Özellikle AB taleplerinin büyük kısmı aynen benimsenmiş ve gereği yapılmıştır. Bu sebeple 17 Aralık 2004 Zirve kararıyla, Türkiye’nin Kopenhag siyasi kriterlerini yerine getirdiği ileri sürülerek “*müzakere*” tarihi verilmiştir.

Düne kadar anayasada yapılan bütün bu değişiklikleri, içeriden ve dışarıdan alkışlayanlar, nedense bugün aşağılayıcı bir üslupla itiraz etmektedir.

Diyorlar ki; 136 değişikliğe rağmen bu bir darbe anayasasıdır.

Milli iradenin, yani sivillerin yaptığı bu değişiklikler için de; *"Anayasa yamalı bohçaya döndü. Sistematiği bozuldu. Bütünlüğü kalmadı"*; daha da önemlisi *"anayasanın ruhu kaldı"* diyebiliyorlar. Bu amaçla *"demokratikleşme"*, *"özgürleşme"* ve *"insan haklarına dayalı"* yeni bir anayasaya gerek olduğunu söylüyorlar.

Burada bir parantez açalım ve bir tespitte bulunalım. Çok partili demokrasilerde rejimin temel kurumu olan partilerin iç bünyelerinde, demokrasi kurum ve kurallarıyla işlemiyorsa, o ülkede demokratikleşmeden ve özgürleşmeden bahsetmek mümkün değildir. Bugün maalesef partilerimiz tek adam zihniyetiyle, demokrasiyle asla bağdaşmayacak şekilde yönetiliyor. Bu zihniyet kaldıkça anayasalara ne yazılırsa yazılsın, değişen bir şey olmayacaktır.

Nitekim mevcut anayasa ve siyasi partiler kanunu, partilerin demokratik esaslara göre yönetilmesini istediği halde, buna itibar edilmemektedir. Rejimin ruhu demek olan bu konuda samimiyet böyle olunca, *"demokratikleşme"* ve *"özgürleşme"* sözlerinin sadece kitleleri aldatmaya yaradığını söylemeliyiz.

Parantezi kapatıp şu *“yamalı bohça, sistematik ve “bütünlük”* meselesine dönelim. Fütursuzca deniliyor ki; 1987’den beri milli irade, (üstelik son dönem hariç, değişiklikler uzlaşmayla olmuştur) hep yanlış yapmıştır. İyi de neden?

Acaba meclislerin kabiliyeti mi yetmemiştir? Eğer böyleyse şimdiki meclisin ehliyetine nasıl güveneceğiz? Üstün vasıflara sahip olduğuna nasıl inanacağız? Bunun için elde bir delil var mı? Üstelik de devletin temellerinin değiştirmeye kalkışıldığı halde.

Bütün bunlardan anlaşılan; *“sıfırdan”* anayasa istenmesinin şifresi bu karalamada gizlidir. Anayasanın *“ruhu”* denilenin de, *“Türk”* kimliği olduğu ve buna itiraz edildiği açıktır.

Başka bir ifadeyle devletin Türk Milletine ait olduğunu belirleyen ibarelerin anayasadan çıkarılması suretiyle, kimliksiz, sahipsiz bir devlet yapısı öngörülmektedir.

Anayasanın *“ruhu”* ile ilgili maddeler şunlardır:

- *“Başlangıç”* bölümündeki; *“Türk vatani ve milletin ebedi varlığını ve yüce Türk Devletinin bölünmez bütünlüğünü egemenliğin kayıtsız şartsız Türk Milletine ait olduğunu... Türk Milleti tarafından demokrasiye aşık Türk evlatlarının vatan ve millet sevgisine emanet ve tevdi olunur.”*
- 66. Maddedeki; *“Türk Devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk’tür.”*

- 4. Maddedeki, *"Anayasanın 1. Maddesindeki Devletin şeklinin Cumhuriyet olduğu hakkındaki hüküm ile 2. Maddesindeki Cumhuriyetin nitelikleri ve 3. Maddesi hükümleri değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez."*
- 6. Maddedeki, *"Egemenlik kayıtsız şartsız Türk Milletindir."*
- 42. Maddedeki; *"Türkçeden başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına ana dilleri olarak okutulamaz ve öğretilmez."*

Emirleri asla değiştirilmemelidir.

Türk Milletine rağmen Türk kimliğinin değiştirilme gerekçesi nedir? İnkarcılara göre; *"Türk"* milletin değil bir etnisitenin adıymış. Bunun için Türk sözü etnik bir çağrışım yaptığından diğer etnik gruplar inkâr ediliyor, ayrımcılık oluyor, gerilim, iç çatışma ve terör bundan çıkıyormuş. Bunun yerine Türkiye vatandaşlığı getirilirse, her grup eşit siyasi konuma gelirmiş, barış olurmuş. Hayret, Osmanlıyı yıkan görüşlere ne kadar da benziyor.

Görüldüğü gibi meşruiyetin ve gücün kaynağı olan *"Türk Milleti"* yerine, coğrafyanın adı olan *"Türkiye vatandaşlığı"* getirilmek isteniyor. Böylece, Fransız Devleti, Alman Devleti, İspanyol Devleti, Amerikan Devleti, Yunan Devleti denebilecek, ama Türk Devleti denemeyecek. Tam da PKK'nın istediği gibi.

Yapılmak istenenler bakımından 66. Madde 1982 Anayasasının kilidi gibidir. Kırıldığında bütün kapılar açılacaktır.

Anayasanın bu emirlerine niçin itiraz edilmektedir? Müesses nizam ve seçimlerde Türk Milleti size böyle bir yetki ve görev mi verdi? Bu Milletin bin yıllık egemenliğini sona erdirmek gibi bir isteği olabilir mi?

Devletinden canı pahasına da olsa vazgeçmeyeceği bilinen Türk Milletinin laf cambazlığıyla aldatılması, milli iradeye meydan okumak anlamına gelmiyor mu?

Anayasanın “*ruhunu*” değiştirme ihtiyacının bir başka izahı da şöyle yapılmaktadır:

Özetleyelim; Osmanlı herkesin devletiydi. Ama Atatürk ve arkadaşları, Türkiye Cumhuriyeti Devletini sadece Türklerin devleti olarak kurdu. Böylece diğer etnik grupları dışlayıp inkar etti. Türkiye’nin temel meselesi budur. Meselenin çözümü; Türk(!) etnisitesi ile diğer etnisiteler, demokratikleşme ve özgürleşme yoluyla eşitlenip, egemenliğe ortak yapılmasıyla mümkündür. Bunun için anayasa, ya hiçbir etnisitenin adının geçmediği veya her etnisitenin kendini eşit bir şekilde temsil edeceği yapıda olmalı. Böylece kardeşlik ve birlik tesis edilip, sorun olan milli/ulusal devletten kurtulmuş olacağız.

Bu açıklama üzerinde biraz duralım. Çünkü meselenin özü buradadır. Önce kavramların çarpıtıldığına işaret edelim. Sonra bu icat edilen yeni kavramlar üzerine, dünyada benzeri olmayan, akıl dışı bir rejimin inşasına çalışıldığını söyleyelim.

Çarpıtılan kavramlar: "*Osmanlı herkesin devletiydi*" ifadesi, bireyler açısından doğrudur. Ancak söz konusu "*egemenlik*" olunca, yanlıştır. Zira egemen olan millettir. Birey değil. Birey hür olur. Bu durumda doğru cümle; "***Osmanlı gibi Türkiye Cumhuriyeti de herkesin devletidir. Egemenlik ise, her ikisinde de Türk Milletininindir***" şeklinde olmalıydı.

Bu birinci düzeltme.

İkincisi ise; "*Demokrasi*", "*özgürlük*" ve "*eşitlik*" gibi kavramlar, dünya hukukunda ve kültüründe olduğu gibi bizde de, bireyler/vatandaşlar için geçerlidir. Etnik, ırk, din, felsefe, cinsiyet, bölge, sosyal sınıf veya diğer toplum grupları için kullanılmaz. **Çünkü etnisitelerin küme olarak "*eşitliği, özgürlüğü ve demokratlığı*" olmaz. Bireylerin olur.**

Toparlarsak; Büyük Atatürk ve arkadaşlarının, Osmanlının devamı olan Türkiye Cumhuriyetini, Türk Milletinin devleti olarak kurması, son derece isabetli ve gerçekçi olmuştur. Çağın gereği de budur. Dışlandı denilen boy, soy, aşiret gibi gruplar, Türk Milletinin birer parçası ve unsurudurlar. **Bu açıdan eşit bireyler, her türlü farklılığı giderdiği gibi, millet bütünlüğü içinde, egemenliğin de zaten sahibidirler.**

Parti İktidarları veya TBMM “Sıfırdan” Anayasa Yapabilir Mi?

TBMM veya parti iktidarları, anayasanın, değiştirilemez dediği, tarihten gelen kurucu iradeye, devletin kimliği ve niteliklerini belirleyen ilkelere dokunmamak kaydıyla, gerekli her değişikliği yapabilirler. Ama “sıfırdan” yeni bir anayasa yapmaya yetkileri yoktur.

Bu konuda değerli hukukçu Prof. Dr. Çetin Yetkin, soruna açıklık getiriyor. Aynen şöyle diyor:

“Yeni bir anayasa yapılıp yürürlüğe girinceye kadar, eskisi yürürlükte kalacaktır. O halde, yapılacak tüm işlemler yürürlükteki anayasaya uygun olmalıdır. Bu açıdan 1982 Anayasası’na bakarsak, her şeyden önce, 11/1. Madde hükmünün şöyle olduğunu görürüz

“Anayasa hükümleri, yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluş ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır.”

6. Maddenin 2. fıkrasında ise denilmektedir ki, “Hiçbir kimse veya organ kaynağını Anayasa’dan almayan bir devlet yetkisi kullanamaz.”

“Anayasa Yapmak” hiç kuşkusuz, bir devlet yetkisinin kullanılmasıdır.

Şu halde, yeni bir anayasa yapmak, ancak yürürlükteki anayasa olanak tanırorsa düşünülebilir.

O nedenle, ilk olarak TBMM’NİN GÖREV VE YETKİLERİ başlığını taşıyan 87. ve sonraki maddelere baktığımızda Meclis’in tüm yetkileri tek tek sayıldığı halde böyle bir yetkinin tanınmadığını görüyoruz. İDARE ile ilgili 123. ve sonraki maddelerde de böyle bir yetki söz konusu değildir.

TBMM’nin görev ve yetkileri başlığını taşıyan 87. ve sonraki maddelere baktığımızda böyle bir yetkinin tanınmadığını görüyoruz.”

“1982 Anayasası’nın 175. Maddesi Anayasa maddelerinin nasıl değiştirilebileceğini hükme bağlamıştır. Başka bir deyişle, Anayasa’da yapılacak herhangi bir *“değişiklik”*, yine Anayasa’nın belirlediği biçimde yapılabilecektir. Nitekim şu ana değin hep böyle yapılmıştır. Ancak, burada söz konusu olan *“maddelerde değişiklik”* tir.” Sıfırdan yeni bir anayasa değildir.

1982 Anayasası’nın 4. Maddesi, ilk 3 madde hükmü değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez dediğine, 2. Maddesi *“Başlangıç”ta belirtilen temel ilkelere dayandığına, bu ilkelere “...egemenliğin kayıtsız şartsız Türk Milleti’ne ait olduğu” kaydedildiğine göre, devletin kuruluş esasları asla değiştirilemez.”*

Bu hukuki açıklamalardan sonra tekrarlayacak olursak; anayasanın ruhu değiştirilemez. **Türk Devleti’nin asırlar ötesinden gelen, bedelini ödeyerek yaşattığı kimliğini, hiçbir güç yok sayamaz.** 61 ve 82 anayasaları da, bu temel gerçeğe saygılı olmuştur.

BOP’un ve Bölücü Terör Örgütü PKK’nın “Sıfırdan” Anayasa İhtiyacı

Bilindiği gibi Büyük Ortadoğu ve Genişletilmiş Afrika Projesi (BOP), bölgenin 22 İslam ülkesinin sınırlarını, batının ihtiyacına göre yeniden belirlemeyi amaçlıyor.

Sınırların yeniden belirlenmesi işi; ülkelerin durumuna göre değişik yollardan, değişik araçlarla yapılıyor. Irak’ta askeri güç kullanarak; Libya, Tunus, Mısır gibi ülkelerde iç isyan ve çatışmalarla; Türkiye’de “*demokrasi, özgürlük, eşitlik*” gibi karıştırıcılar, işbirlikçiler, PKK terörü, AB üyeliği ve “*ABD stratejik ortaklığı-Model ortaklık*” aldatmacasıyla yürüyor.

Bu çerçevede gelişmelere bakıldığında, ABD, AB ve PKK’nın, “yeni” bir anayasa istediği açıkça görülmektedir. İstemekle de kalmamakta, terör dahil her yönden saldırmaktadır. Devletimizin milli (bir millet) ve üniter/tekil (tek merkezden yönetim) yapısı bozulmadığı sürece de, bölünmesi mümkün değildir.

Bunun için millet ve devlet yapısı etnikleştirilmeye çalışılmaktadır. Bu hedefe ulaşırsa, daha sonraki bir vadede devamı da gelecektir. O da, İran, Irak, Suriye ve Türkiye’den koparılacak parçalar üzerine “*Büyük Kürdistan*”ın kurulmasıdır.

Tarih şuuruna sahip olanlar meselenin burada da bitmeyeceğini, bin yıldan beri devam eden haçlı zihniyetinin gereği olarak, Türk’ün Anadolu’ya hapsedilmesi ve eritilmesiyle, bu topraklarda “*Büyük*

Ermenistan-İsrail-Yunanistan” gibi egemenliklerin kurulmasına kadar devam edeceğini bileceklerdir. Bu son safha 50-60 yıl veya daha uzun sürebilir. Ayrı bir konu.

Bu bir haçlı projesidir. İşte bazı delilleri:

- “Büyük Ortadoğu ve Genişletilmiş Afrika Projesi” (BOP)’nin resmi haritasına bakıldığında her şey ayan beyan görülebilir. İsteyenler “*Sevr haritasını*” ve “*Sevr Antlaşması*”nı da hatırlayabilirler. Bunların Barzani Yerel Yönetimi haritasıyla aynı olduğu da bilinmelidir.
- 1998’de toplanan AB Bakanlar Komitesi şu kararı aldı: “*Kürt sorunu siyasallaştırılarak, uluslararasına taşınarak ve halkların hukukuna göre çözülecektir.*” 13 yıldır yaşananlar, aynen böyle seyrediyor.
- PKK’nın yan kuruluşu İnsan Hakları Derneği (İHD)’nin imzasını taşıyan¹⁷ 320 sayfalık kitap 1998’de AB Komisyonu Genişlemeden Sorumlu Komiseri Verheugen’a elden teslim edilmiştir.
- Bir yıl sonra Aralık 1999’da Türkiye’ye AB adaylık statüsü verilmiştir. 2000 yılından itibaren, uyum adına önümüze konan yol haritasındaki siyasi şartların tamamı, inanılır gibi değil, bu kitaptan alınmıştır.

¹⁷ Kopenhag Siyasi Kriterleri ve Türkiye (Mevzuat Taraması), İnsan Hakları Derneği yayını

- Kitapta; millet bütünlüğüne dayalı olarak inşa edilmiş olan kültürel, hukuki ve siyasi yapının çözülüp, Türkiye’nin “*etnisite esasına göre dönüştürülmesi*” için; kanunlardan “*Türk*” ve “*milli*” gibi kavramların çıkarılması, Anayasa maddelerinin ne şekilde değiştirileceği¹⁸, genel af¹⁹, 66. Maddeden Türk kimliğinin çıkarılması²⁰, anadillerde eğitim, öğretim ve yayın²¹ gibi düzenlemelerin; adı ister AB süreci olsun, ister “*PKK açılımı*” hepsi mevcuttur.
- Eğer, ABD-AB-PKK üçlüsünün dayattığı “*siyasi-demokratik*” (iki kimlikli, iki dilli, iki özerk bölgesi) çözüm kabul edilmezse, kan akmaya devam edecektir. Bu maksatla PKK terör örgütüne Irak’ın kuzeyinde güvenli bir bölge tahsis edilmiştir. Bu terör yuvalarının dağıtılması için, bölgeye girişimize ABD-AB ikilisi izin vermemektedir. Bölücü terör örgütü ABD’nin himayesinde kan dökmeye devam etmektedir.

Kısaca, kan dökenler, can alanlar bizden, devletimizi, vatanımızı ve milletimizi bölüşmemizi istiyorlar. Bunun adına “*çözüm*” diyorlar ve buna uygun bir “*yeni*” anayasayı dayatıyorlar.

Bütün bunlar “*sıfırdan*” anayasanın kaynağında hangi mihrakların ve niyetlerin yattığını göstermeye zannederiz yeterli olacaktır.

¹⁸ a.g.e

¹⁹ a.g.e

²⁰ a.g.e

²¹ a.g.e

Siyasi İktidar Bu Projenin Neresinde?

Uzatmadan soralım acaba siyasi iktidar, Türkiye'nin dönüştürülmesi denilen bu projenin neresinde duruyor? Bunun cevabı Başbakan Erdoğan'ın açıklamalarında mevcuttur. Erdoğan; *"Bu ülkede biz Türk'üyle, Kürt'üyle, Laz'ıyla, Çerkez'iyile, Gürcü'süyle, Abaza'sıyla, Boşnak'ıyla, Roman'ıyla, Arnavut'uyla bir milletiz. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı kimseyi rahatsız etmemeli"* söylemini her vesileyle tekrarlıyor.

Eğer bu cümle şöyle kurulsaydı mesele olmayacaktı: *"Biz Kürt'üyle, Laz'ıyla, Çerkez'iyile, Gürcü'süyle, Abaza'sıyla, Boşnak'ıyla, Roman'ıyla, Arnavut'uyla hepimiz Türk Milletiyiz. Türk Devletinin vatandaşı olmak kimseyi rahatsız etmemeli."*

Ama böyle söylenmiyor.

Bir ve egemen olan Türk Milletini ayrı ayrı siyasi sosyal parçalar halinde görmek, aslında milli-üniter devlet yapımızın reddi anlamına gelmektedir.

Bu anlayış yeni değildir. Eskiden beri savunulduğu ve benimsendiği görülmektedir. Konuyla ilgili olarak daha da ayrıntılı bilgi vermek için "2. Cumhuriyet Tartışmaları"²² adıyla 1993'de yayımlanan kitaptaki röportajı okumalıyız. Buradaki sorular ve cevaplar aynen şöyle:

²² "2. Cumhuriyet Tartışmaları (Yeni Arayışlar, Yeni Yönelimler) [Röportajlar] [Hazırlayanlar: Metin Sever, Cem Dizdar], Ağustos 1993 (2. Baskı), 462 S. Başak Yayınları. syf:417-431.

RTE: Şu anda Türkiye Cumhuriyeti’nde 27 etnik grup yaşamakta. Bu 27 etnik grubun da varlıklarının tanınması gerekmektedir.

‘Türkiye Türklerindir’ gibi tezler yanlıştır. Türkiye, Türkiye’de yaşayan herkesindir. (Buradaki “herkesin” sözünden bireyleri değil, etnik/ırk gruplarının tüzel kişiliğini anlamak lazımdır. SS)

Soru: Örneğin Kürtler biz ayrı yaşamak istiyoruz diyebilirler.

RTE: Bu durumda belki Osmanlı Eyaletler sistemi benzeri bir şey yapılabilir.

Soru: Bağımsızlık isterlerse, tamamen ayrılmak isterlerse

RTE: Bu toprak üzerinde böyle bir bağımsız yapıyı kurma kudreti varsa kurar. Ama kudreti yoksa...

Soru: Buna hakkı var mıdır? Kudreti olmayabilir...

RTE: Bu hakkı kimden isteyeceği önemlidir.

Soru: Hak istenmez. O hak meşrudur ya da değildir. Burada sorulan o; meşru mudur?

RTE: Coğrafi bütünlük içerisinde evet, ama coğrafi ayrılık içerisinde hayır.

Soru: Coğrafi bütünlükten kastınız misak-ı milli sınırları mı?

RTE: Ona orda hudut tayin edemem.

Soru: O zaman bu hak da meşru değildir diyorsunuz

RTE: Eyaletler tarzı bir sistem içinde olabilir diyorum.

Soru: Ama bağımsız bir devlet olarak tasarlayamam diyorsunuz.

RTE: Tasarlayamam çünkü bu coğrafyanın mücadelesini veren sadece Kürtler olmamıştır ki!

Soru: Ama o coğrafyada yaşayan insanların böyle bir talebi olduğunda.. "Biz kendi kimliğimizle, bayrağımızla, Kazakistan, Özbekistan gibi bir ülke olmak istiyoruz" derlerse, siz bu hakkı meşru bulur musunuz; bunu öğrenmek istiyorum!

RTE: Onu meşru olarak görmüyorum.

Bu röportajda; **"Kürtler, bağımsızlık isterlerse" sorusuna verilen "Coğrafi bütünlük içerisinde evet" ve "coğrafi bütünlükten kastınız misak-ı milli sınırları mı? sorusuna verilen "Ona orda hudut tayin edemem" cevabı daha da ileri hesapların olduğunu düşündürmektedir.**

Erdoğan'ın bugün de aynı şekilde düşündüğünü, "açılım" çerçevesinde bazı yasalardan çıkarılmaya başlanan "Türk" adının, "yeni" anayasadan da çıkarılacağını açıkça söylemesinden anlaşıyor.

Bölücü terör örgütü PKK'nın başı Apo'nun, "Türkiye vatandaşlığı" ve "coğrafi bütünlük içinde kalarak" çözüm dediği "Demokratik Cumhuriyet Projesi", (İki kimlikli, iki dilli, iki özerk bölge cumhuriyet) de böyle değil mi? Oslo mutabakatı da bu gerçeği teyit etmiyor mu?

Bu bilgilerden hareketle, "yeni" anayasanın "*Türk etnisitesi(!)*"nin de içinde yer aldığı "*çok ortaklı etnik devlet*" yapısını gerçekleştirecek şekilde hazırlanmak istendiğini söyleyebiliriz.

Bu amaçla Anayasanın 66. Maddesindeki "*Türk Devleti*" ve "*Türk*" ibarelerinin çıkarılarak yerine "*Türkiye veya anayasal vatandaşlık*"ın konulmasının önemini tekrar vurgulamalıyız. Yani yok sayılan Türk Milletinin kimliği yerine coğrafyanın kimliği konulunca; renksiz, kimliksiz, sahipsiz bir devlet yapısı ortaya çıkıyor. **Basit ifadesiyle tapunun (egemenliğin) sahibi bir iken, iki veya daha fazla olmasının, yolu açılıyor.** ABD'nin zorla kurduğu, iki ortaklı "*Irak Federal Cumhuriyeti*" gibi.

Zannederiz ki bu değerlendirmeler, "yeni" anayasa ve "yeni" Türkiye" denilen mühendislik çalışmasında, siyasi iktidarın konumunu belirlemeye yetecektir.

İşte biz buna bölünme diyoruz. Ama bu görüşü savunanlar; milli devletten vazgeçilince, çok ortaklı devlet yapısı Türkiye'yi büyütecek, herkesin menfaatine olacak; "*Milli Birlik ve Kardeşlik*" tesis edilecek, ülkeye "*barış ve eşitlik*" gelecektir, diyor.

Burada, devletlerin bir millete göre kurulduğu, milleti meydana getiren sosyal toplulukların üzerine devlet inşa edilemeyeceği gerçeği inkar ediliyor. Geçmişte kanlı bir şekilde dağılan Yugoslavya'dan ve Sovyetler Birliğinden ders alınmıyor. Emperyalistlerin zorla, kanla ve katliamla kurduğu bugünkü Irak'ın başına gelenlere ve geleceklere bakılmıyor.

Sözün burasında yine soralım: Acaba iktidar, BOP ve PKK ile aynı görüşte denebilir mi? Hayır. Bir yol arkadaşlığından bahsedilebilir. Anlaşıldığı kadarıyla "*çok ortaklı etnik federasyona*" geçilince, siyasi iktidarın projesi tamamlanıyor, yol bitiyor, devam etmiyor.

Ama PKK ve BOP'un yolu devam ediyor. PKK'nın yolu "*Büyük Kürdistan*", BOP yolu, "*Büyük Ermenistan*", "*Büyük İsrail*" ve "*Büyük Yunanistan*" kuruluncaya kadar devam ediyor. Unutmayalım ki, bütün bunlar bin yıllık haclı seferlerinin değişmeyen emelidir.

"*Çok ortaklı etnik bir devlet*", oradan da "*Büyük Kürdistan*"a geçildi diyelim; Bu durumda haclı (BOP) yoluna devam edeceğine göre, "*Büyük Kürdistan*"ın durumu ne olacaktır? Bilemiyoruz. Ama haclının asıl hedefi, bu topraklarda Türk-İslam medeniyetini yok etmek olduğuna göre, cevabını siz düşünün.

SONUÇ

Anayasalar donmuş metinler değildirler. İhtiyaca göre geliştirmeye ve değiştirmeye muhtaçtırlar. Ancak; devletin Türk Milletine ait olduğunu gösteren temel ilkelerin değiştirilmesine; kurucu irade, anayasamız, tarih şuuru ve sorumluluğumuz, kültürümüz ve egemenlik hakkımız izin vermiyor. Hiçbir iktidarın ve meclisin de böyle bir yetkisi olamaz.

Buna rağmen devletin temelleri değiştirilirse, kanaatimizce bu silahsız darbe olur.

Çünkü devletin birinci görevi; Türk Milletinin birliğini, vatanın bütünlüğünü ve devletin bağımsızlığını korumak ve yaşatmaktır. Tarihin derinliklerinden gelen egemenliğini yıkmak ve ülkenin bütünlüğünü bölmek değildir. Hiçbir Meclisin ülkenin bir parçasını, mesela Edirne’yi Yunanistan’a veriyorum diyemeyeceği gibi. Böyle bir durum vaki olduğunda, anayasa hukukçularının söylediği gibi **“milletin direnme hakkı”** doğar. Nitekim 1982 Anayasası’nın “Başlangıç” bölümünün son cümlesinde, **bu anayasa “Türk Milleti tarafından, demokrasiye âşık Türk evlatlarının vatan ve millet sevgisine emanet ve tevdi olunur”** denilmektedir.

Eğer maksat samimi olarak anayasamızı daha "demokratik", "özgürlükçü" ve "temel insan haklarına saygılı" hale getirmek ise, bu mümkündür. Bir parçası olduğumuz uluslararası hukuka, milli ihtiyacımıza, müktesebatımıza ve kültürümüze uygun hale getirme hedefinde buluşmak yeterli olacaktır. Bunun için, acele etmeden, en geniş manada uzlaşarak çalışmaya başlanmalıdır.

Bu bakımdan, Birleşmiş Milletler Şartı, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi, Avrupa İnsan hakları Sözleşmesi ve bu çerçevede geliştirilip imzalanmış olan uluslararası bütün sözleşme ve anlaşmalar bize yardımcı olabilir.

Böyle bir düzenin kurulabilmesi için de, önce yargının gerçekten bağımsız ve tarafsız olması, yani hukuk devletinin teşkili şarttır. Ancak Başbakan'ın 12 Eylül 2010 referandumu ile hukuk devletini ortadan kaldıran anayasa değişikliğine dokunulamaz demesi, ön şart koşması demokratik düzeni şimdiden tehdit altına sokmuştur.

Bu durumda; demokrasi ve özgürlükten, hür medya ve haberleşmeden, katılımcılıktan, özellikle partilerin demokratikleşmesinden, toplumda korkusuzca yaşamadan, insan temel hak ve özgürlüklerinden, inanç, ibadet, düşünce ve ifade hürriyetinden, nasıl bahsedilebilir?

Umulur ve temenni edilir ki, aklın yolu seçilir; devletin ve milletin kimliğiyle uğraşmak gibi, hiçbir iktidarın üzerine vazife olmayan tehlikeli yanlışlardan vazgeçilir ve masum milletimizin gerçek ihtiyaçlarının karşılanması esas alınır. Eğer milli bütünlüğümüzün sağlamlaştırılmasına ihtiyaç varsa, ayrımcılığı, bölücülüğü, ırkçılığı ve siyasi etnikçiliği reddeden, milli-üniter yapımızı daha da güçlendirici bir anayasa yapılır.

Bu anayasa mutlaka “adalet mülkün temelidir” ilkesi üzerine inşa edilir. O durumda; DEMOKRASİ, ÖZGÜRLÜK, BİREYLERİN EŞİTLİĞİ, KALKINMA, HUZUR, KARDEŞLİK ve İNSAN TEMEL HAK VE HÜRRİYETLERİNİN ancak bu yapı içinde gerçekleştirilebileceği görülür.

Böylece ülkemiz, varlığına yönelik saldırılara karşı milli güçlerimizle gerçekten savunulur; kanlı terör belası ve haçlı planları bertaraf edilir, milletimiz birlik içinde refah ve zenginlik yolunu tutar, vatanımıza huzur gelir. Böylece milli devlet, güçlü iktidar yapısıyla ayağa kalkar, çevremize ve insanlığa karşı görevlerimizi yapacak konuma gelebiliriz.

MİLLÎ DÜŞÜNCE MERKEZİ HAKKINDA

Merkezimiz ilk olarak Temmuz 2008 tarihinde, Eski Devlet Bakanı Sadi SOMUNCUOĞLU başkanlığında, faaliyetlerine Ankara Balgat adresinde başlamıştır. Yaklaşık iki buçuk yıl burada çalışmalarını sürdürdükten sonra faaliyetlerinin genişlemesi üzerine Ocak 2011’de şimdi bulunduğu Kızılay’daki yerine taşınmıştır. Kuruluşundan bu yana önceden belirlenmiş programı çerçevesinde ilgi duyan herkese açık olan hizmetlerine kesintisiz olarak devam etmektedir.

Bilgi Şölenleri ismi ile her hafta Çarşamba günü gerçekleştirilen sistematik toplantılarda, ülkemizin temel meseleleri, alanında uzman kişiler tarafından sunum ve tartışmalar eşliğinde incelenmektedir. Bu çalışmaların amacı Türkiye ve Türk-İslam Dünyasının ana meseleleri üzerinde kapsamlı bir bilgi birikimi ve görüş birliği sağlamaktır. Bugüne kadar 135 Bilgi Şöleni yapılmıştır.

Yine bu amaçlar doğrultusunda serbest sohbet imkânı sağlayan Cumartesi toplantıları da aralıksız olarak sürdürülmektedir. Bilgilendirici ve kaynaştırıcı nitelikte olan bu sohbetlerde gündemin önemli olayları beyin fırtınası şeklinde değerlendirilmektedir.

Geniş katılım ile yapılan bu çalışmalar, ülkemiz içinden ve dışından, her yerden takip edilebilmesi için video şeklinde internet sitelerimizden yayınlanmaktadır.

(www.millidusunce.org ve www.iktidarmuhalefet.com)

Öte yandan belirli kıstaslara göre seçilen üniversite ve sonrası dönemi gençlerine milli bir şuur kazandırmak üzere, belli bir program dâhilinde, bilgi seminerleri verilmektedir.

Önemli gördüğümüz bir diğer çalışmamız da, dağınıklık içerisinde, tek tek kalmış ve birçok fedakârlıkla faaliyetlerini sürdürmeye çalışan milli düşünce kuruluşlarıyla, birlikte hareket imkânını oluşturmak ve bir işbirliği zeminini hazırlamaktır. Bu ortak çalışmamız müspet bir sonuca ulaştığında, bu kuruluşlarımız milli hedeflerimiz doğrultusunda güç birliği sağlamış olacaktır.

Bunların yanında merkezimiz ülkemizin öncelikli sıcak meseleleri hakkında kamuoyunu aydınlatmak üzere yayınlar da yapmaktadır.

Yayınlanan eserler şunlardır:

- 1- Son Haçlı Seferi: PKK Açılımı – Ocak 2010
- 2- Etnik – Irkçı – Bölücü PKK Terörünü Doğru Anlamak – Temmuz 2011
- 3- “Yeni” Anayasanın Şifreleri – Kasım 2011

Merkezimizin bütün çalışmalarını, bilim adamlarımızın makalelerini ve yurt içinde ve dışında gelişen önemli olaylara ait haberleri internet sitelerimizden isteyen herkes kolaylıkla takip edebilmektedir.